

Sámuel második könyve

I.

1. Saul halála után történt, hogy amikor Dávid visszatért az amálekiek veréséből, és Dávid már két nap óta ült Ciklágban. 2. A harmadik napon egyszer csak egy férfi jött Saultól a táborból, megszaggatott ruhával, a fején porral. Amikor Dávidhoz ért, a földre esett és meghajtotta magát. 3. Honnan jössz? – kérdezte tőle Dávid. – Izrael táborából menekültem! – felelte neki. 4. Jelentsd meg nekem, mi történt ott! – mondta neki Dávid. Az elmondta, hogy a nép elmenekült a csatából, sokan el is estek és meghaltak a népből, Saul és fia Jonatán halottak. 5. Dávid ekkor megkérdezte a neki jelentést tevő legénytől: Hogy tudtad meg, hogy Saul és fia Jonatán halottak? 6. Erre így szólt a legény, ki a jelentést tette neki: Úgy véletlenül a Gilboa hegyére jutottam és Sault a dárdájára hajolva találtam; szekerek és lovasok voltak szoroson nyomában. 7. Hátrafordult, s amikor meglátott engem, rám kiáltott; én azt feleltem: Itt vagyok! 8. Ki vagy? Kérdezte tőlem. Én azt feleltem: amáleki vagyok. 9. Állj ide hozzám! – szólott – és ölj meg engem, mert görcs fogott meg, s mert a lelkem még bennem van! 10. Ekkor mellé álltam s megöltem őt, mert tudtam, hogy elestét nem fogja túlélni. Aztán fogtam a koronát, amely a fején volt s a karperecet, amely karján volt és elhoztam őket ide uramhoz. 11. Ekkor Dávid fogta ruháit és szétszakította őket, s úgy tettek a vele levő férfiak is mind. 12. A mellüket verték, sírtak és estélig böjtöltek Saulért és fiáért Jonatánért, Jahve népéért és Izrael házáért, hogy kard ejtette el őket. 13. Dávid aztán megkérdezte a legényt, aki a jelentést tette neki: Honnét való vagy? – Jövevény amáleki ember fia vagyok – felelte az. 14. Aztán így szólt hozzá Dávid: Hogy van, hogy nem féltél kezedet kinyújtani s Jahve fölkeztjét megölni? 15. Aztán odakiáltott Dávid a legények közül egyet: Menj oda, üsd le!-mondta. S az leütötte, úgymint meghalt. 16. Majd ezt mondta neki Dávid: Véred a fejedre szálljon! Hiszen szájad mondta ki felőled az ítéletet: Én öltem meg Jahve fölkeztjét! 17. Saulra és fiára, Jonatánra Dávid a következő sirató dalt költötte; 18. megparancsolva, hogy azt Júda fiainak tanítsák meg. Az íj dal írva található az Egyenesek könyvében. 19. Oh, Izrael! Ékességed átszúrva fekszik a magaslatokon! Hogy estek el az erős vitézek. 20. Ne vigyetek hírtül Gátba, ne mondjatok róla örömhírt Askelon utcáin, hogy a filiszteus lányok ne örüljenek, hogy a körülmetéletlenek lányai ne ujjongjanak! 21. Gilboa hegyei, harmat, eső ne hulljanak rátok, ti áldozatadó mezők. Hisz ott bántak megvetően a vitézek pajzsával, Saul pajzsával, mintha nem kenték volna fel olajjal! 22. Elesettek vérétől, hősök kövérétől nem hátrált meg Jonatán íja, nem fordult vissza Saul kardja üresen. 23. Saul és Jonatán szerették egymást, kedvesek voltak egymásnak életükben; halálukban nem váltak el, könnyebbek voltak a sasoknál, erősebbek az oroslánoknál. 24. Izrael leányai! Sirassátok meg Sault, ki karmazsinba öltöztetett titeket vigasságokra, ki arany ékességet rakott ruhátokra! 25. Hogy estek el a hősök csata közben, Jonatánt átszúrták magaslataidon. 26. Jaj nekem miattad én

testvérem, Jonatán! Igen kedves voltál nekem! Szereteted a nők szerelménél csodálatosabb volt nékem! 27. Hogy estek el a vitézek. Elvesztek a harc szereit!

II.

1. Ezek után Dávid megkérdezte Jahvét: Fölmenjek-é Júdának valamelyik városába? Jahve ezt felelte neki: Menj föl! – Hová menjek föl? – kérdezte Dávid, s felelt ő: Hebronba. 2. Fölmentek hát oda Dávid s két felesége is, tudniillik a jezréeli Achinoám, és Abigail a karmeli Nábál felesége. 3. A vele levő embereket is fölvitte Dávid, kit-kit házával együtt és ott laktak Hebron városaiban. 4. Majd eljöttek Júda férfiai, és Júda házán királlyá tették Dávidot. Aztán jelentést tettek Dávidnak arról, hogy a gileádi Jábes lakói eltemették Sault. 5. Dávid erre követeket küldött a gileádi Jábes lakóihoz. Ezt üzentek nekik: Jahve áldottai vagytok, hogy azt a kegyeletet gyakoroltátok uratokkal, Saullal, hogy eltemettétek őt! 6. Most hát Jahve is tegyen veletek kegyelmesen és hűséggel! De én is jót akarok tenni veletek azért, hogy ezt a dolgot cselekedtétek. Szilárdítsátok meg hát kezeteiket, s legyetek erősek, hogy meghalt uratok. Engem meg Júda háza királlyá kent fel maga fölé. 8. Abnér, a Nér fia, ki Saul hadseregének fővezére volt, fogta Saul fiát, Isbósetet, átvitte Machánaimba, 9. és királlyá tette Gileádnak, az asszuriaknak, Jezreelnek, Efraim fölé, Benjámin fölé és egész Izrael fölé. 10. Saul fia, Isboset negyven éves volt, amikor Izraelen király lett, s két évig uralkodott. Csak Júda háza követte Dávidot. 11. Szám szerint az az idő, amelyen át Dávid Júda házán Hebronban király volt, hét év volt és hat hónap. 12. Nér fia, Abnér és Saul fiának, Isbósetnek emberei Machanaimból felvonultak Gibeonba. 13. Ceruja fia, Joáb és Dávid emberei is kivonultak, s Gibeon tavánál találkoztak azokkal. Egyik a tapon innen, másik a tapon túl telepedett meg. 14. Abnér akkor felszólította Jóábot: Keljenek fel, az ifjak és tornázzanak előttünk. – Keljenek föl - mondotta Joáb. 15. Föl is keltek, s által mentek Benjáminból és Saul fia, Isbóset részéről tizenketten és Dávid szolgálai közül tizenketten. 16. Erre fejénél fogva ki-ki megragadta felebarátját és kardját oldalába dőfte. Úgyhogy együtt elestek. Elnevezték azt a helyet az éles kardok telkének. Gibeonnál van ez. 17. Aznap igen kemény lett a harc. Abnér és Izrael férfiai vereséget szenvedtek Dávid szolgálival szemben. 18. Ott volt Ceruja három fia is: Joáb, Abisai és Aszáhél. Aszáhél könnyű lábú volt, mint a mezőn a gazellák. 19. Aszáhél Abnért üldözni kezdte, sem jobbra, sem balra nem tért ki Abnér nyomából. 20. Abnér hátrafordult és azt mondta: Te vagy az Aszáhél? – Én! – felelte az. 21. Térj ki jobbra vagy balra – mondta neki Abnér - válassz magadnak a legények közül egyet és vedd el annak holmiját! 22. Aszáhél azonban nem akart elállni mögüle. Abnér újra kérlelte Aszáhélt: Menj el mögülem! Miért sújtanálak a földre? Hogyan néztek majd testvérednek, Joábnak szemébe? 23. De mikor az vonakodott odább állni, Abnér a dárdáját hátrafelé a hasába dőfte, úgyhogy a dárda hátul jött ki. Erre az ott, ahol volt leesett és meghalt. Történt aztán, hogy mindenki megállott, aki arra a helyre ment, ahol Aszáhél elesett és meghalt. 24. Joáb és Abisai üldözőbe vették Abnért, s naplementekor Ammá magaslatáig érkeztek,

mely szemben van azzal a hellyel, ahol a Gibeon pusztájának útja kiindul. 25. Közben Benjámín fiai Abnér nyomában összegyülekeztek, egy zárt kötelékké váltak, s egy halom tetején megállottak. 26. Ekkor Abnér odakiáltott Joábhhoz: Hát örökké faljon a kard? Nem tudod, hogy ennek a vége igen keserű lesz? Meddig nem szólsz a népnek, hogy térjen vissza testvérei üldözéséből? 27. Joáb ezt felelte: Ahogy az Isten él, oly biztos, hogy ha nem szólsz, csak reggel hagyta volna abba a nép minden tagja testvéreinek üldözését. 28. Erre Joáb megfúvatta a kürtöt, mire megállott az egész nép s nem üldözte tovább Izraelt, nem folytatta tovább a háborút. 29. Abnér és emberei a pusztaságon át vonultak el, azon az egész éjjelen menetelve. Azután átkeltek a Jordánon és átmenvén az egész bevégáson, Machanaimba értek. 30. Joáb is visszatért Abnér üldözéséből; majd összegyűjtötte az egész népet és a szemlén Dávid emberei közül tizenkilenc ember hiányzott és Aszáhél. 31. Benjámínból és Abnér emberei közül Dávid szolgálói többet vágtak le, úgyhogy háromszázhatvan ember volt a halott. 32. Aszáhél aztán fölszedték és atyja sírjába eltemették, mely Bethlehemben van. Joáb és emberei egész éjjel mentek és Hebronban pitymallott rájuk.

III.

1. Saul háza között és Dávid háza között hosszú háború kezdődött, miben Dávid mindig erősebb lett, Saul háza pedig mindig jobban elgyengült. 2. Hebronban fiai születtek Dávidnak: a jezréeli Achinoámtól született a legidősebb, Ammon. 3. Ennek párja volt Kilóáb Abigailtól, a kármeli Nábál feleségétől. A harmadik Absolon volt, Maaka fia, ki Talmainak, Gesur királyának leánya volt. 4. negyedik Adónia volt, Haggit fia. Az ötödik Abitál fia, Söfatja. 5. A hatodik Jitröám volt, Eglától, a Dávid feleségétől. Ők születtek Dávidnak Hebronban. 6. Mialatt Saul háza között és Dávid háza között a háború dúlt, Abnér erősen állott a Saul háza mellett. 7. Volt Saulnak egy ágyasa, kinek neve Ricpa volt. Ajjá leánya volt. Isbóset egyszer számon kérte Abnértől: Miért mentél be Atyám ágyasához? 8. Abnér nagy haragra gyulladt Isbóset szavai miatt. – Júdából való ebfej vagyok én? – kérdezte - Én most kegyelmet gyakorlok atyádnak, Saulnak házával testvérei és társai iránt, téged sem juttattalak Dávid kezére, s te ugyanekkor számon kéred tőlem ennek az asszonynak a bűnét? 9. Így, meg úgy tegyen Isten Abnérrel, s folytassa ezzel-azzal, ha én nem cselekszem úgy Dáviddal, ahogy azt neki Jahve esküvel ígérte. 10. Át fogom vinni Saul házától a királyságot s fölállítom Dávid trónusát Izrael és Júda fölé Dántól Bérsebáig! 11. Az pedig egyetlen szót sem bírt visszafelelni, annyira félt tőle. 12. Abnér erre követeket küldött a maga nevében Dávidhoz ezzel az üzenettel: Kié legyen az ország? Üzente: Köss szövetséget velem, s akkor a kezem veled lesz, hogy visszafordítsam hozzád egész Izraelt. 13. Az így felelt: Jól van! Megkötöm veled a szövetséget! Csak egy dolgot kérek tőled, ezt: ne lásd addig az arcomat, amíg előmbe nem hozod Saul leányát, Mikált. Úgy jössz el látni arcomat! 14. Saul fiához, Isbósethez is követeket küldött Dávid, azt üzenve: Add ide feleségemet, Mikált, akit ezer filiszteus előbőrével jegyeztem el magamnak! 15. Isbóset erre elküldött, hogy elvegye őt férjétől,

Láis fiától, Paltiétől. 16. A férje folyton sírva ment utána Bachurimig. Ott Abnér ezt mondta neki: Eredj, térj vissza; és visszatért. 17. Abnér ezután megbeszélést tartott Izrael véneivel. – Már régen arra igyekeztetek – mondta, hogy Dávidot királlyá tegyétek magatokon. 18. Most tegyétek meg! Hisz Jahve szólt Dávidhoz: szolgám, Dávid keze által szabadul meg népem, Izrael a filiszteusoknak és összes ellenségeinek kezéből! 19. Benjáminnak is fülébe beszélt Abnér, sőt elment Hebronba is, hogy Dáviddal közvetlenül beszéljen mind arról, amit jónak látott egész Izrael és Benjámín egész háza. 20. Mikor Abnér és vele húsz ember Hebronba mentek Dávidhoz, Dávid Abnérnak és a vele levő húsz embernek lakomát rendezett. 21. Abnér így szólt Dávidhoz: Elindulok s uramhoz, a királyhoz egybegyűjtöm egész Izraelt, hogy veled szövetséget kössenek – akkor aztán király lehetsz egész Izraelen, ahogy lelked kívánja! Dávid erre elbocsátotta Abnért s az békességgel elment. 22. Dávid szolgálói és Joáb éppen hogy portyázásból tértek haza és sok zsákmányt hoztak magukkal, amikor Abnér már nem tartózkodott Dávidnál, hanem az elbocsátotta őt és békességgel ment. 23. Joáb és az egész vele levő sereg még menet közben voltak, amikor jelentették neki: Nér fia, Abnér a királyhoz ment, az elbocsátotta őt és most békességgel megy. 24. Joáb ekkor bement a királyhoz és így szólt hozzá: Mit cselekedtél? Abnér eljött hozzád: miért, hogy elbocsátottad, hogy békességgel menjen el? 25. Nem ismered a Nér fiát, Abnért, hogy csak azért jött, hogy félrevezessen, hogy megtudja ki-, s bejárásodat, s kitudja mindazt, amit tenni szándékozol? 26. Ezzel Joáb kiment Dávidtól s követeket küldött Abnér után, akik visszahozták őt, a Szirá kútjától. De Dávid nem tudott róla. 27. Mikor Abnér visszatért Hebronba, Joáb félrevonta őt a kapuközben, hogy csendben beszéljen vele és ott potrohán döfte, úgy hogy meghalt, testvérének, Aszáhélnak véréért. 28. Mikor Dávid utólag a dolgot meghallotta, így szólt: Én és királyságom ártatlanok vagyunk a Nér fiát, Abnért illetőleg örökre, Jahve által! 29. Hulljon a felelősség Joáb fejére és atyja egész házára! Joáb házából ne vesszen ki a vérfolyásos, a bőrpoklos, a mankóra támaszkodó, a kardtól eleső, s a kenyérben szűkölködő! 30. Joáb és testvére, Abisai azért gyilkolták meg Abnért, mert az a gibeoni csatában megölte testvérüket, Aszáhélt. 31. Dávid ekkor elrendelte Joábnak, és az egész vele levő népnek: Szaggassátok meg ruháitokat, öltsetek zsákruhát és tartsatok gyászt Abnér előtt. Maga Dávid király ment a halottas ágy után. 32. Mikor Abnért Hebronban eltemették, Dávid hangos szóval sírt Abnér sírja előtt, és sírt az egész nép. 33. Dávid aztán halotti siratót mondott Abnér: Hát úgy kellett Abnérnak meghalnia, mint egy istentagadó bolondnak? 34. Kezed nem volt megkötve, lábadat nem verték bilincsbe: mégis, mint ahogy a körülmetéletlenek fiai előtt esnek el, úgy estél te el! S az egész nép tovább sírt rajta. 35. Még állt a nap, amikor az egész sokaság Dávidnak ment, hogy ebédeljen meg. De Dávid megesküdt: Így, meg úgy tegyen velem Isten, s úgy folytassa, ha a naplemente előtt kenyeret vagy bármit is megízlelek! 36. A nép meredten nézte, s jónak látták mindazt, amit a király tett; tetszett az az egész népnek! 37. Azon a napon megtudta az egész nép és egész Izrael, hogy nem

a királytól indult ki, hogy megöljék a Nér fiát, Abnért. 38. Szolgáihoz pedig így szólt a király: Tudjátok-e, hogy ezen a napon egy fejedelem, egy nagy ember esett el Izraelben? 39. Én gyenge voltam ma, bár fölkent király vagyok; ezek az emberek, a Cerujja fiai pedig keményebbek voltak nálam. Fizessen Jahve annak, aki a gonoszt tette, gonoszsága szerint!

IV.

1. Mikor Saul fia meghallotta, hogy Abnér Hebronban meghalt, keze lehanyatlott, s egész Izrael megrettent. 2. Volt Saul fiának két embere, kik portyázó csapatok parancsnokai voltak. Az egyiknek neve: Baáná, a másiknak neve: Rékáb, a beeróti Rimmón fiai. Benjámin fiai közül valók voltak, mert Beerótot is Benjáminhoz számítják. 3. A beerótiak aztán Gittaimba futottak s jövevényként ott időznek ma is. 4. Saul fiának, Jonátánnak volt egy sérült lábú fia, ki öt éves volt akkor, amikor Jezréelből Saul és Jonátán felől a hír megérkezett. Akkor ezt a dajkája fölkapta, s úgy menekült; de a menekülés izalmában elejtette, úgyhogy a lába kificamodott. Ennek neve Méfíbóset volt. 5. A beeróti Rammon fiai, Rékáb és Baána útnak indultak, s dél tájban megérkeztek Isbóset házába, mikor az éppen déli álmra lefeküdt. 6. Ide mentek be, egész a ház belsejébe, mintha gabonát vittek volna és potrohon szúrták őt. Rékáb és testvére, Baána aztán elmenekültek. 7. Tehát bementek a házba, mialatt ő a hálószobában ágyán feküdt, átütötték, megölték, a fejét eltávolították. Aztán fogták a fejét és egész éjen át mentek vele a pusztaságon át. 8. Hebronba, Dávidhoz vitték el Isbóset fejét, s így szóltak a királyhoz: Itt van Saul fiának, Isbósetnek, a te ellenségednek feje, ki lelkedre tört. Most, e napon bosszút állt Jahve uramért, a királyért Saulon és magván! 9. Dávid azonban így felelt Rékábnak és testvérének, Baánának, a beeróti Rimmon fiainak: Amily bizonyos, hogy Jahve él, ki lelket minden nyomorúságból kimentette, 10. oly igaz, hogy azt, aki jelentést tett nekem arról, hogy Saul meghalt, azt vélvén, hogy örömhírt hoz nekem, én Ciklágban megfogattam és megölettem, hogy az örömhírhezó díját megadjam neki. 11. Hát, amikor elvetemült emberek, házában az ágyán fekvé megölték az igazságos embert, most ne keressem elő annak vérét kezetekből, s ne pusztítsalak el titeket a földről? 12. Erre Dávid parancsot adott a legényeknek, azok megölték őket, levágták kezüket és lábukat s a törzsüket Hebronban fölakasztották. Aztán fogták Isbóset fejét s eltemették Hebronban az Abnér sírjába.

V.

1. Ezután Izrael összes vénei elmentek Hebronba Dávidhoz és így szóltak: Nézd, mi a te csontod és húsdod vagyunk. 2. Míg Saul volt rajtunk király, te vezetted ki és be Izraelt. Amellett Jahve neked mondotta: Te fogod legeltetni népemet, Izraelt; te leszesz fejedelem Izraelen! 3. Izrael vénei, ahogy elmentek Hebronba a királyhoz, Dávid király szövetséget kötött velük Hebronban, Jahve színe előtt. Ők meg királlyá tették Dávidot Izrael fölé. 4. Dávid, mikor királlyá lett, harminc éves volt. Negyven évig uralkodott 5.

Hebronban, Júdán uralkodott hét esztendeig, és hat hónapig, Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig egész Izraelen és Júdán. 6. Mikor a király embereivel Jeruzsálembé ment a jebusziakhoz, kik azt a földet lakták; ezek így szóltak Dávidhoz: Nem jössz ide be, hanem a vakok és sánták vernek vissza téged, kik ezt mondják: Nem jön ide be Dávid! 7. De Dávid elfoglalta Sion fellegvárát; ez lett a Dávid városa! 8. Azon a napon ezt mondta Dávid: Bárki, aki a jebusziakat megveri és eljut a vízereszig, a sántákig és vakokig, kiket gyűlöl a Dávid lelke. Azért mondják: vak és sánta nem jön be a házba! 9. Dávid hát bent ült a fellegvárban és elnevezte azt Dávid városának. Dávid Millótól befelé megépítette köröskörül az erődítést. 10. Minthogy Dávid nagysága folyton nőtt, Jahve, a seregek Istene vele volt. 11. Tirus királya is, Chirám követeket küldött Dávidhoz; aztán meg cédrus fákat, ácsokat és kőműveseket (küldött), s ezek házat építettek Dávidnak. 12. Így ismerte föl Dávid, hogy Jahve megerősítette őt az Izrael fölötti királyságban, és hogy népéért, Izraelért királyságát magasra emelte. 13. Jeruzsálemből azután, hogy Hebronból eljött, Dávid még több ágyast és feleséget vett magának, úgyhogy még további fiai, meg leányai születtek Dávidnak. 14. Azoknak, akik Jeruzsálemben születtek neki, nevük a következő: Sammua, Nátán, Salamon; 15. Jibchár, Elisua, Nefeg, Jáfia, 16. Elisámá, Eljádáb, Elifélet. 17. Amikor a filiszteusok meghallották, hogy Dávidot Izrael fölé királlyá kenték fel, az összes filiszteusok felvonultak, hogy Dávidra törjenek. Ahogy Dávid ezt meghallotta, alászállt a hegyi erősségbe. 18. Midőn aztán a filiszteusok bejöttek és Refaim völgyében kiterjeszkedtek, 19. Dávid megkérdezte Jahvét: Fölvonuljak-e a filiszteusok ellen? Kezembe adod-e őket? – Vonulj föl! – felelte Jahve, mert okvetlenül kezedbe adom a filiszteusokat! 20. Ekkor Dávid Bál-Pörácimba nyomult és ott megverte őket. Dávid akkor így szólt: Jahve úgy keresztültört ellenségeimen előttem, mintha vízár tört volna elő! Ennek megfelelően nevezték annak a helynek nevét Bál-Pörácimnak (áttörések urának). 21. Bálványaikat is hátra hagyták ott; Dávid meg emberei pedig fölszedték azokat. 22. De a filiszteusok megint csak betörtek és szétterjeszkedtek Refaim völgyében. 23. Mikor Dávid megkérdezte Jahvét, azt felelte: Ne vonulj fel! Kerülj a hátuk mögé és a balzsamfák felől támadj nekik! 24. Majd amikor a balzsamfák tetején meghallod az átvonulás hangját, akkor indulj meg, mert akkor vonul ki Jahve előtted, hogy leverje a filiszteusok táborát! 25. Dávid úgy tett, ahogy Jahve parancsolta neki, s Gébából addig verte a filiszteusokat, amíg Gézerbe visz az út.

VI.

1. Miután Dávid még egyszer összegyűjtötte azokat, akik Izraelben válogatott vitézek voltak: harmincezret, 2. fölkelt, s az egész néppel együtt elindult a júdabeli Baalából, hogy Istennek ládáját, amelyet a Névről, a seregek Jahvéjának nevről neveztek el, aki a kerubokon ül, felhozza onnan. 3. Fölhelyezték Istennek ládáját egy új szekérre. Mikor elvitték Abinádáb házából, mely egy dombon volt, Abinádáb fiai; Uzza és Achió vezették az új szekeret. 4. Amikor Abinádáb házából, mely a dombon volt, vitték Istennek

ládáját, Achió haladt a láda előtt. 5. Dávid és Izrael egész háza ott ugrándoztak Jahve előtt mindenféle cirusfa hangszerekkel: citerákkal, hárfákkal, kézi dobokkal, csörgőkkel, cimbalmokkal. 6. Amikor Nákon szérújéhez értek, Uzza az Isten ládája felé nyújtotta kezét s megragadta azt, mert az ökrök megvadultak, 7. de fölgerjedt Jahve haragja Uzza ellen, s megverte őt ott figyelmetlenségéért; úgyhogy meghalt ott az Isten ládájánál. 8. Dávid felindult azon, hogy Jahve ekkora rést tört Uzzán, s elnevezte azt a helyet Uzza törésének (Perc Uzza), s az a neve a mai napig. 9. Aznap úgy félt Dávid Jahvét, hogy így szólt: Hogy jöhetne be hozzám Jahve ládája? 10. Hát nem akarta, hogy Jahve ládáját hozzá vigyék a Dávid városába, hanem félre vitte azt a gitti Obed Edom házába. 11. Ott lakott a Jahve ládája a gitti Obed Edom házában három hónapig, s Jahve megáldotta Obed Edomot és egész házát. 12. Aztán jelentés érkezett Dávid királyhoz: Obed Edom házát s mindenét megáldotta Jahve az Isten ládájáért. Erre Dávid elment, s Istennek ládáját elhozta Obed Edom házából a Dávid városába örvendezés közben. 13. Amikor Jahve ládájának hordozói hat lépést tettek, Dávid áldozott Jahvénak egy tulkot és egy hízlalt borjút. 14. Dávid teljes erejével táncolt Jahve színe előtt, miközben egy vászon efóddal volt öltözve. 15. Dávid és Izrael egész háza kiáltozás és kürtzengés közben vitték föl Istennek ládáját. 16. Amikor Jahve ládája megérkezett Dávid városába, Saul leánya, Mikál kihajolt az ablakon és látta, ahogy Dávid király ugrált és táncolt Jahve előtt, és bent szívében megvetette őt. 17. Amikor Jahve ládáját bevitték, a sátonak a belsejébe, amelyet Dávid kifeszítettett, a helyére állították, Dávid pedig égő-, és békeáldozatokat vitt Jahve elé. 18. Mikor Dávid az égő-, és békeáldozatok bemutatását abbahagyta, a seregek Jahvéjának nevével megáldotta a népet. 19. Amellett az egész népnek, Izrael egész nyüzsgő tömegének, minden egyes férfinak és asszonynak egy-egy cipó kenyeret, egy-egy darab húst és egy-egy mazsolás kalácsot osztott ki. Ezzel a nép minden egyes tagja hazament. 20. Dávid azután visszatért, hogy megáldja a saját házát. De Saul leánya, Mikál kiment Dávid elé s így szólott: Milyen felséges volt ma Izrael királya, amikor szolgálói és szolgálóinak szeme előtt levetkőzött amint egy üresfejű szokott levetkőzni! 21. Dávid ezt felelte Mikálak: Jahve előtt mulattam, Jahve előtt, ki atyád és annak egész háza fölé emelve, engem választott ki, hogy Jahve népe fölé, Izrael fölé fejedelemnek rendeljen. 22. Kész vagyok még ennél is kisebbé lenni, még csekélyebbé válni a saját szememben; de a szolgálóknál, akiket említettél, náluk lesz tekintélyen! 23. Saul lányának, Mikálnak nem is lett gyermeke halála napjáig.

VII.

1. Akkoriban, amikor Jahve nyugalmat adott körös-körül minden ellenségétől a királynak, egyszer ott ült a király a házában, 2. és ezt mondta Nátán prófétának: Nézd csak, én cédrusfa palotában lakom, Isten ládája pedig függönyök közepette. 3. Nátán azt mondta a királynak: Eredj, s tégy meg mindent, ami szívedben van, mert Jahve veled lesz! 4. Azon az éjszakán történt. Jahve szava szólott Nátánhoz. 5. Eredj, - mondta –

mondd meg szolgáltnak, Dávidnak: Így szól Jahve: Te akarsz nekem házat építeni, hogy ott lakjam? 6. Én ugyanis attól a naptól fogva, hogy Izrael fiait Egyiptomból felhoztam, nem laktam házban, egészen eddig a napig. Hanem sátor-hajlékban vándoroltam. 7. Vajon az egész idő alatt, amelyben Izrael összes fiai közt vándoroltam, mondtam-e Izrael egy törzsének is, hogy azoknak tudniillik, akiknek megparancsoltam, hogy népemet, Izraelt legeltessék, olyan szót, hogy miért nem építettek nekem cédrusfa palotát? 8. Szólj tehát így szolgáltnak, Dávidnak: Így szól a seregek Jahvéja: Én hoztalak el a nyáj mögül, a legelőről, hogy népem, Izrael fölött fejedelem légy! 9. Veled voltam minden úton, amelyen jártál; orcád elől kiirtottam minden ellenségedet; nagy nevet akarok neked szerezni, amilyen a földön levő nagyoknak a neve! 10. Ki akarok jelölni egy helyet is népemnek, Izraelnek, hogy oda beültessem, hogy ott maradandóan lakhassék, s hogy ne kelljen többé riadoznia, hogy a körülmetéletlenek fiai tovább ne nyomorgassák, mint kezdetben tették. 11. Attól a naptól fogva, amelyen bírákat rendeltem népem, Izrael fölé, nem adtam e neked nyugalmat összes ellenségeidtől? Most hát azt jelenti neked Jahve, hogy Jahve akar neked házat készíteni. 12. Akkor, amikor betelnek napjaid, és atyáiddal együtt fogsz feküdni. Akkor majd magodat, aki tested belsejéből jó ki, fölkeltem te utánad, s megszilárdítom királyságodat! 13. Ő fog majd házat építeni nevemnek, s királyi székét szilárddá fogom tenni örökre! 14. Én atyja leszek majd neki, s ő fiammá lesz nékem! Ha majd vétkeznek, emberek pálcájával és az ember fiainak ütéseivel fenyítem meg őt. 15. De kegyelmem nem távozik el tőle úgy, ahogy elvettem azt Saultól, akit eltávolítottam előled! 16. Házad maradandó lesz, királyságod örökké tart előtted, trónod szilárd lesz örökké! 17. Mindenben e szavaknak megfelelően és teljesen e látomás szerint szólott Nátán Dávidnak. 18. Ekkor Dávid király bement, leült Jahve előtt és így szólott: Ki vagyok én, Uram, Jahve? És mi az én házam, hogy idáig hoztál engemet? 19. És ez még mind kevés a szemedben Uram, Jahve! Még szolgál házáról is beszéltél, a messze jövőről! És ezt ember törvényeül szabod meg, Uram, Jahve! 20. Mit is mondhatna még neked Dávid? Te ismered szolgálodat Uram, Jahve! 21. Szavadért és szíved szerint cselekedéd mind ezt a nagy dolgot, hogy szolgáloddal tudasd azt. 22. Nagy vagy te ezért Jahve, Isten, mert nincs hozzád hasonló, nincs Isten rajtad kívül mind a szerint, amit fülünkkel hallottunk! 23. Van-e népedhez, Istenhez hasonló egy nemzet is a földön, amelyet istenek mentek volna el megvásárolni, hogy nép legyen belőle, s nevet szerezhessenek neki! Tettek volna-e más istenek nagy és félelmes dolgokat értetek? Mint, ahogy Te tettél, mikor, hogy földet szerezzél népednek, melyet Egyiptomból megvásároltál magadnak, kiűztél nemzeteket és kiűzted isteneiket! 24. Te a te népedet, Izraelt örök népül szilárd birtokoddá tetted, s Te, Jahve lettél nekik Istenükké. 25. Most hát Jahve, Isten, azt a dolgot, amelyet szolgálod felől és háza felől mondtál, valósítsd meg örökre és cselekedjél úgy, ahogy szólottál! 26. Akkor örökre nagy lesz a Te neved! Úgy fognak hívni: Seregek Jahvéja! Isten Izrael fölött! Szolgáltnak, Dávidnak háza pedig – örökké

állani fog előtted! 27. Mert Te, seregek Jahvéja, Izrael Istene, azt a kijelentést adtad szolgálóknak fülébe: házat építek neked! Ezért vette szolgáló szívébe azt a bátorságot, hogy így imádkozzék Hozzád. 28. Most hát, Uram Isten, Te vagy az Isten és szavaid igazak lesznek! Te szóltad szolgálóknak ezt a jó hírt! 29. Most hát légy jó, s áldd meg szolgálóknak házáat, hogy örökre orcád előtt lehessen, mert Te szólottál, oh, Uram, Jahve és a Te áldásoddal lesz szolgáló háza örökké áldott.

VIII.

1. Történt ezek után, hogy Dávid megverte a filiszteusokat, s megalázta őket. Kivette a filiszteusok kezéből az anyavárosi föld-gyeplőt. 2. Megverte Moábot is és kötéllel mérte ki, a földre fektetve őket. Két kötéllel mért a megöléshez és egész kötéllel az életben hagyásra. A moábiak azután Dávid szolgálóivá lettek és ajándékot hordtak neki. 3. Dávid aztán Cobá királyát, Röchob fiát, Hadadézert verte meg, mikor útban volt, hogy kezét a folyamra is kinyújtsa. 4. Ezerhétszáz lovast fogott el, továbbá húszezer gyalogost; elvágta a kocsi-lovak lábának inát; csak száz kocsi-lovat hagyott meg. 5. Mikor Damaszkusz szírjei elmentek Hadadézer megsegítésére, Dávid a szírek közül huszonkétezer embert levágott. 6. Aztán helytartókat helyezett Dávid a damaszkuszi szírek fölé, úgyhogy a szírek Dávidnak adófizető szolgálóivá lettek. Akárhová ment Dávid, Isten mindenütt megsegítette őt. 7. Dávid azután elvette azokat az arany pajzsokat, melyek Hadadézer szolgálóivá voltak, s elvitte őket Jeruzsálembe. 8. Bétachból és Bérótajból Hadadézer városából Dávid király igen sok ezret hozott el. 9. Mikor Hamát király, Toi, meghallotta, hogy Dávid Hadadézer egész haderejét leverte, 10. fiát, Jorámot elküldötte Dávid királyhoz, hogy egészsége (békessége) felől érdeklődjék, s megáldja őt azért, hogy Hadadézer ellen hadat viselt, s őt megverte. Hadadézer ugyanis háborús viszonyban volt Toival. Jorám kezében ezüst, arany és réz eszközök voltak. 11. Ezeket is Jahvénak szentelte Dávid király azzal az ezüsttel és arannyal együtt, amelyet az összes nemzetektől, - melyeket maga alá vetett – elvett, s Jahvénak szentelt. 12. Szíriától, Moábtól, Ammon fiaitól, a filiszteusoktól, Amálektól, s Rechob fiának, Cobá királyának Hadadézernek zsákmányából. 13. Dávid nevet szerzett magának akkor, amikor a szíreknek a Sós völgyben való megveréséből visszatért. Tizennyolcezer embert vert le. 14. Edomban, és pedig egész Edomban helyőrségeket helyezett el. Az összes edomiak szolgálóivá lettek Dávidnak, akármerre járt Dávid, Jahve mindenütt megszabadította őt. 15. Míg Dávid egész Izraelen uralkodék, állandóan érvényesítette az ítéletet és igazságosságot egész népe iránt. 16. Ceruja fia, Joáb állott a hadsereg fölött; Achilud fia, Josafát volt a kancellár. 17. Achitub fia, Cádok és Abjátár fia, Achimélek voltak a főpapok; Szörájá volt a jegyző. 18. Jöhojádá fia, Bönájá vezette Krétit és Plétit; a Dávid fiai meg papok voltak.

IX.

1. Dávid megkérdezte: Van-e még valaki, aki Saul házából megmaradt. Jonátánért hadd gyakoroljak vele kegyelmet! 2. Volt a Saul házában egy rabszolgája, a neve Cibá. Ezt Dávidhoz szólították. – Te vagy Cibá? – kérdezte tőle a király. Az így felelt: Szolgád az! 3. A király megkérdezte: Nincs-e még valaki a Saul házából, hogy Isten kedvességével lehetnék hozzá? Cibá így felelt: Van még Jonátánnak egy fia, aki sánta. 4. Hol van ő? – kérdezte tőle a király – Lodebában van – felelte a királynak Cibá – Ammiél fiának, Mákirnak házában. 5. Dávid király hát érte küldött s elhozatta őt Lodebából, Amiél fiának, Mákirnak házából. 6. Amikor Saul fiának, Jonátánnak fia, Méfíbóset bement Dávidhoz, arcára borult. – Méfíbóset! -szólt Dávid – Itt van szolgád! – felelte az. 7. Ne félj! – mondta neki Dávid – mert atyáért, Jonátánért mindenképpen kegyelmet gyakorlok veled. Atyádnak Saulnak minden mezejét visszaadom neked, s te mindenkor az én asztalomnál fogsz ebédelni. 8. Az meghajolt és szólott: Mi a te szolgád, hogy te olyan döglött ebre rátekints, mint amilyen én vagyok? 9. A király erre hívatta Cibát, Saul legényét és így szólt hozzá: Mindent, ami Saulé és egész házáé volt, odaadtam urad fiának. 10. Te fogod megmunkálni a földjét, meg a fiaid és rabszolgáid. Behordod neki a termést; így lesz urad fiának kenyere és eledele. De Méfíbóset, uradnak fia asztalomnál fog étkezni mindenkor! Cibának tizenöt fia és húsz rabszolgája volt. 11. Amit parancsol uram, a király szolgájának – felelte Cibá a királynak – azt fogja tenni szolgád! Méfíbóset pedig úgy evett a király asztalánál, mint a királyfiak közül egy. 12. Méfíbósetnek volt egy kisfia, a neve Miká. Cibá házában minden lakója Méfíbóset rabszolgája lett. 13. Méfíbóset Jeruzsálemben lakott, mert állandóan a király asztalánál evett. Mindkét lábára sánta volt.

X.

1. Történt ezek után, hogy Ammon fiainak királya meghalt, és fia, Chánun uralkodott helyette. 2. Dávid elgondolta: Kedvesen cselekszem Chánunnal, a Náchás fiával, mint ahogy atyja velem kedvesen cselekedett. Dávid tehát szolgái által vigasztaló üzenetet küldött atyja miatt. 3. Mikor Dávid szolgái Ammon fiainak földére érkeztek, Ammon fiainak vénei így szóltak urukhoz, Chánunhoz. Vajon atyádat akarta szemedben megtisztelni Dávid, amikor vigasztaló követséget küldött hozzád? Vajon nem a város kikémlésére küldötte-e követeit hozzád, hogy kifürkéssze és aztán felforgassa azt? 4. Erre Chánun elfogatta Dávid szolgáit, lenyíratta szakálluk felét, ruháikat az ülő részükön felül levágatta, s úgy küldte őket el. 5. Mikor a dolgot Dávidnak megjelentették, eljűk küldött, - a férfiak ugyanis, igen meg voltak gyalázva – s azt üzenté a király: Vonuljatok vissza Jerikóba, amíg szakállatok megnő, s aztán térjete vissza! 6. Ammon fiai megijedtek, hogy gyűlöletessé tették magukat Dávidnál. Követeiket küldtek hát, s megvásárolták maguknak a Bét-Rechóbi szíreket és a cóbiai szíreket, húszezer gyalogost; továbbá Maaka királyát, ezer embert; aztán a tóbi embereket, tizenkétezer embert. 7. Mikor Dávid ezt meghallotta, elküldte Joábot és az egész sereget, a

legvitézebbeket. 8. Ammon fiai kivonultak és a kapu bejáratánál csatarendbe állottak, míg a cóbiai síretek, Rechób, a tóbi emberek és Maaká a mezőségen külön-külön állottak. 9. Mikor Joáb észrevette, hogy szemben is, hátul is harcvonal van, Izrael válogatottjai közül egy kiválasztást csinált, és azokat a síretekkel szemben állította fel. 10. A nép többi részét testvérének, Abisainak keze alá adta, s azokat Ammon fiaival szemben állította fel. 11. Azt mondta: Ha a síretek erősebbnek bizonyulnak nálam, segítségemre jössz; ha pedig Ammon fiai erősebbek lesznek náladnál, én megyek segítségedre. 12. Légy erős és szedjük össze erőnket népünkért, s Istenünk városaiért. Jahve pedig tegye azt, amit jónak lát! 13. Amikor Joáb és a vele levő nép harcba szállt a síretekkel, azok megfutottak előle. 14. Mikor aztán az Ammón fiai látták, hogy a síretek megfutottak, ők is megfutottak Abisai elől. Ahogy bevonultak a városba, Joáb otthagya Ammon fiait és Jeruzsálembe ment. 15. Mikor a síretek látták, hogy vereséget szenvedtek Izraeltől, összegyűltek. 16. Hadadézer szétküldött, s felvonultatta a folyamon túli síretekkel. Ezek Chélámba mentek, az élükön Hadadézer seregének fővezérével, Sobakkal. 17. Mikor ezt Dávidnak hírül vitték, összegyűjtötte egész Izraelt, átkelt a Jordánon és Chélámba ment. Dáviddal szemben a síretek rendbe állottak és harcba bocsátkoztak vele. 18. De a síretek megfutottak Izrael elől, s Dávid hétszáz szekér-lovat és negyvenezer lovast megölt, megsebesítette a hadvezért Sobakot is, úgyhogy ez ott meghalt. 19. Mikor aztán a Hadadézernak szolgáló összes királyok látták, hogy Izraellel szemben vereséget szenvedtek, békét kötöttek Izraellel és szolgálóikká lettek; Szíria pedig félt tovább segíteni Ammónt.

XI.

1. Történt, hogy az esztendő fordulásakor, abban az időben, amikor a királyok ki szoktak vonulni, Dávid újra elküldte Joábot és vele szolgálóit, valamint egész Izraelt. Pusztították Ammón fiait, ostrom alá fogták Rabbát. Dávid ezalatt Jeruzsálemben maradt. 2. Egyszer estefelé, amikor Dávid fölkeltek fekhelyéről és a királyi palota tetején járkált, a tetőről egy fürdő asszonyt pillantott meg, ki igen szép arcú volt. 3. Dávid elküldött, s utána kérdeztetett az asszonynak. Azt mondták neki, hogy Eliáb leánya, Betsabe az, a chitti Urijá felesége. 4. Dávid aztán követeket küldött érte s elhozatta. S az asszony bement hozzá és ő vele hált. Miután tisztátalanságából megtisztult, az asszony hazament. 5. Mikor az asszony viselős lett, elküldött, s megizente Dávidnak: viselős vagyok! 6. Dávid akkor odaüzent Joábhöz: Küldd hozzám Uriját, a chittit, mire Joáb Uriját Dávidhoz küldötte. 7. Mikor Urijá bement hozzá Dávid megkérdezte: Jól megy-e a sora Joábnak meg a népnek? Jól folyik-e a háború? 8. Majd ezt mondta Dávid Urijának: Eredj alá házadba és mosd meg lábaidat! Mikor Urijá kiment a király házából, a király ajándéka követte. 9. Urijá azonban a király összes szolgálóival együtt a király ajtajánál feküdt le, s nem ment le a házába. 10. A dolgról jelentést tettek Dávidnak: Urijá nem ment le a házába! Erre Dávid beszélt Urijával: Te útról érkeztél meg, miért nem mégy alá házadba? 11. Urijá így felelt Dávidnak: A láda, Izrael és Júda sátrakban

laknak; uram, Joáb és szolgálai künn a mezőn táboroznak: én meg menjek a házamba enni, inni, feleségem mellé feküdni? Amily biztos, hogy élsz te és a lelked, oly bizonyos, hogy nem teszem meg ezt a dolgot! 12. Dávid ezt válaszolta: mára térj ide vissza, holnaptól fogva elbocsátalak! 13. Urijá hát aznap Jeruzsálemben maradt, másnap aztán meghívta Dávid, hogy előtte egyék és igyék. Majd leitatatta őt, de mikor este kiment, fekhelyét ura szolgálai közt kereste, haza nem ment. 14. Reggel aztán Dávid levelet írt Joábnak, s azt elküldte Urijával. 15. Ezt írta a levélben: Állítsátok Uriját a legerősebb harccal szemben, aztán menjetek el mögüle, hadd vágják le, s hadd haljon meg! 16. Joáb tehát a város ostromlásakor Uriját olyan helyre állította, amelyről tudta, hogy ott erős vitézek vannak. 17. Mikor a városbeliek előjöttek, hogy Joáb ellen harcoljanak, a nép közül a Dávid szolgáláiból némelyek elestek és a chitti Urijá is meghalt. 18. Mikor Joáb jelentést küldött az összes harci dolgokról Dávidnak. 19. Ezt a parancsot adta a követnek: Ha abbahagyta a harci jelentés elmondását a királynak, 20. s megtörténnék, hogy a király haragja fölgyullad, s azt mondaná neked: Miért mentetek közel a városhoz a harcban, nem tudtátok, hogy a falról nyilazni fognak? 21. Ki ölte meg Jerubbóset fiát, Abiméleket? Nem egy asszony dobott rá a falról egy felső malomkövet úgy, hogy Tébecbn meghalt? Akkor szólj így: szolgálád, a chitti Urijá is meghalt! 22. Mikor a követ elment, bement a királyhoz, s mindazt elmondta a királynak, amivel Joáb őt küldte. 23. S azt is elmondta a követ Dávidnak, hogy azok a férfiak erősebbek voltak nálunk; amikor kijöttek ellenünk a mezőre, nekünk a kapu-bejáratig kellett őket követnünk. 24. Akkor az íjászok szolgálidra lőttek, s meghaltak egyesek a király szolgálai közül és szolgálád, a chitti Urijá is meghalt. 25. Dávid így szólt a követhoz: Ezt mondd Joábnak: Ne lásd olyan rossznak ezt a dolgot, mert a kard majd így, majd úgy pusztít; ellenkezőleg, erősítsd meg a város ostromát, míg azt le nem rombolod. Így szilárdítsd meg őt! 26. Mikor Urijá felesége meghallotta, hogy meghalt a férje Urijá, gyászolni kezdte urát. 27. Mikor a gyász ideje elmúlt Dávid érte küldött s házába hozatta. A felesége lett, s ez fiat szült neki. De a dolgot, amelyet Dávid tett, rossznak látta Jahve.

XII.

1. Jahve aztán Nátánt elküldötte Dávidhoz. Amikor bement hozzá, elbeszélte neki: két ember volt egy városban; az egyik gazdag, a másik szegény. 2. A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. 3. A szegénynek semmi egyebe nem volt, mint egy kicsiny báránkjája, melyet vásárolt, táplált, s mely ott nőtt fel nála, s együtt gyermekeivel. Az ő falatjából evet, az ő poharából ivott, keblén aludt, s olyanná lett neki, mintha lánya volna. 4. Mikor egyszer a gazdag embernek látogatója jött, sajnált a saját nyájából és csordájából venni, hogy azt a vándornak elkészítse, aki hozzá jött, hanem elvette a szegény ember báránkját, s azt készítette el annak az embernek, aki hozzá ment. 5. Dávid erre nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, s így szólt Nátánhoz: ahogy Jahve él, oly biztos, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette! 6. A báránnyt négyszeresen fogja megfizetni azért, hogy ezt a dolgot elkövette s azért, hogy irgalmat nem

gyakorolt! 7. Nátán ezt felelte Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja Izrael Istene, Jahve: Én kentelek föl téged Izraelen királlyá s én mentettelek meg Saul kezéből! 8. Odaadtam neked uradnak házát, odaadtam kebledre urad feleségeit; neked adtam Izrael és Júda házát, s ha ez kevés volt neked, folytattam volna, hogy még hasonlókkal ajándékozzalak meg! 9. Miért vetted meg Jahve szavát azzal, hogy azt tetted, ami szemében gonosz? A chitti Uriját fegyverrel öleted meg, feleségét magadnak vetted el feleségül, míg őt Ammon fiainak fegyverével gyilkoltattad meg. 10. Most hát nem fog eltávozni a fegyver házadtól soha azért, hogy engem megvetettél, s a chitti Urijá feleségét magadnak vetted feleségül! 11. Azt mondja Jahve: Saját házadból támasztom fel a gonoszt ellened, szemed láttára elveszem feleségeidet s felebarátodnak adom oda, hogy ennek a napnak láttára feleségeiddel háljon! 12. Te titokban cselekedtél, de Én egész Izrael előtt, és a tündöklő nap előtt fogok cselekedni! 13. Vétkeztem Jahve ellen! szólt Dávid Nátánhoz, s Nátán így felelt Dávidnak: Jahve is elvette vétked terhét: nem fogsz meghalni! 14. Ettől eltekintve azonban, mivel Jahve ellenségeinek ezzel a dologgal nagy okot adott a káromlásra, okvetlenül meghal a fiú is, aki született neked! 15. Mikor Nátán hazament, Jahve megverte a gyermeket, akit Urija felesége Dávidnak szült, és az halálosan elgyengült. 16. Dávid a fiúért megkereste az Istent, s böjtöt kezdett: bement, virrasztott és a földön feküdt. 17. Házának vénei fölkeltek miatta, hogy fölállítsák a földről, de ő nem engedett és nem ebédelt velük. 18. Mikor a hetedik napon meghalt a gyermek, Dávid szolgálói félték megmondani neki, hogy meghalt a gyermek, mert így gondolkodtak: míg a gyermek életben volt, szoltunk hozzá s nem hallgatott szavunkra, hogy mondhatnánk most meg neki, hogy halott a gyermek? Még rosszat tesz magával! 19. Mikor Dávid észrevette, hogy szolgálói suttognak, megértette, hogy a gyermek meghalt. Megkérdezte hát szolgálait: halott a gyermek? – halott – felelték azok. 20. Erre Dávid fölkel a földről, megmosakodott, megkente magát, ruhát váltott; aztán bement Jahve házába s meghajolt; majd hazatért, kérésére ételt tettek eléje és evett. 21. Mi dolog ez, amit a gyermekért csinálsz? – kérdezték tőle – Amíg élt, böjtöltél, sírtál; mihelyt meghalt a gyermek, felkeltél és megebédeltél. 22. Amíg élt a gyermek –felelte Dávid – böjtöltem és sírtam, mert azt gondoltam, hogy ki tudja, talán könyörül rajtam Jahve és megéled a gyermek. De most, hogy halott, mire való a böjtölésem? Vajon visszahozhatom még? Én megyek el hozzá, ő nem tér vissza hozzám! 24. Dávid aztán megvigasztalta feleségét Betsabét, bement hozzá, és vele hált. Mikor Betsabé fiat szült, Dávid a Salamon névvel nevezte. Jahve pedig szerette őt. 25. Dávid aztán Nátán kezére bízta, s Jahvéért Jedidjának (Jahve szerettének) nevezte őt. 26. Miután Joáb megostromolta Ammon fiainak Rabbáját, bevette ezt a királyi várost. 27. Ekkor Joáb követeket küldött Dávidhoz s ezt üzenté: Megostromoltam Rabbát s el is foglaltam a vizek városát. 28. Most hát gyűjtsd magad köré a megmaradt hadi népet, állíts tábort a városnál és foglald el azt, hogy én ne foglaljam el a várost, s azt rólam ne nevezzék el. 29. Dávid erre az egész népet összegyűjtötte, Rabbába ment,

megostromolta és elfoglalta. 30. Azután elvette királyuk fejéről annak koronáját. Annak súlya egy talentum arany volt, s egy drágakő volt rajta, s a korona a Dávid fejére került. A városból igen nagy zsákmányt vitt el. 31. Kivitte a népet is, amely benne volt, s fűrészek, vasboronák és vasfejszék mellé rendelte őket, továbbá téglá formáláshoz utalta őket. Így tett Ammón fiainak összes városaival. Ezután Dávid és az egész nép visszatért Jeruzsálembe.

XIII.

1. Ezek után történt a következő eset. Dávid fiának Absolonnak volt egy szép húga, a neve Támár. Ezt megszerette Dávid fia, Amnón. 2. Amnónnak képzelt betegsége támadt, hűgáért, Támárért, mert az szűz volt és lehetetlennek látta, hogy bármit is tegyen vele. 3. De volt Amnónnak egy társa, kinek Jonádáb volt a neve, Dávid testvérének, Simának a fia volt, s ez a Jonádáb igen bölcs ember volt. 4. Ez megkérdezte tőle: Királyfi, reggelről reggelre miért vagy ily nyomorult? Ugye megmondod nekem? Amnon megmondta. A húgomat, Támárt, Absolonnak a testvérét szeretem! 5. Feküdjél ágyadra! -mondotta neki Jonádáb – mutasd magad betegnek, s ha atyád eljön meglátogatni téged, mondd neki: Hadd jöjjön ide Támár húgom, és ő etessen meg engem. Szemem előtt készítse el az ételt, hogy lássam, s az ő kezéből enni fogok! 6. Amnon lefeküdt, s betegnek tetette magát. Aztán eljött a király, hogy meglátogassa. Ekkor Amnón így szólt a királyhoz: Hadd jöjjön el Támár húgom, s készítsen nekem két süteményt, s majd a kezéből enni fogok! 7. Dávid beküldött a házba Támárért, üzenve: Jöjj bátyád, Amnón házába és készíts neki ételt! 8. Támár által ment testvérének, Amnónnak a házába, mialatt az feküdt. A leány tésztát hozott, meggyúrta, megsütötte annak szeme láttára, s elkészítette az ínycémet. 9. Aztán fogta a tálát és eléje öntötte. De az vonakodott enni. Aztán így szólt Amnón: Távolítsatok el minden embert előlem! 10. S kiment minden ember előle. Ekkor Amnón Támárhoz szólt: hozd be az ételt a kamarába, hogy kezedből egyek. Támár fogta az ínycémet, melyet készített s bevitte testvérehez, Amnónhoz a kamarába. 11. Mikor közel vitte hozzá, hogy egyék az megragadta s ezt mondta: Jöjj húgom, feküdjél mellém! 12. De a lány így felelt: Ne bátyám! Ne kényszeríts engem, mert így nem szokás tenni Izraelben! – Ne tedd meg ezt a nagy esztelenséget! 13. Aztán én hová menjek a szégyenemmel? Te pedig olyanná leszesz, mint a bolondok közül egy Izraelben! Ha már így van, szólj a királynak, ki nem fog engem tőled megtagadni! 14. De az nem akart a lány szavának engedni, s mivel erősebb volt nála, legyúrta s vele hált. 15. Ekkor igen nagy gyűlölet támadt Amnónban a leány iránt, mert nagyobb volt a gyűlölet, amellyel most gyűlölte őt, mint volt a szeretet, amellyel azelőtt szerette. Kelj föl, eredj! –mondta neki Amnón. 16. A leány így szólt: Ami azt illeti, nagyobb ez a gonoszság, hogy elküldesz engem annál a másiknál, amit tettél velem! De az nem akart rá hallgatni, hanem hívta a szolgálólegényét és így szólott: Küldd ki ezt előlem az utcára, s csukd be utána a reteszt! 18. A lányon bokáig érő ruha volt, mert így öltözködtek akkor a királylányok, amíg szüzek voltak. Amnón

szolgája az utcára vezette őt, s a reteszt becsukta utána. 19. Ekkor Támár hamut szórt a fejére, a bokáig érő ruhát, amely rajta volt, megszagatta, kezét a fejére tette és úgy ment folyton kiáltozva. 20. Bátyja, Absolon megszólította: Testvéred, Amnón volt veled? Most azonban légy néma, húgom! Testvéred ő, ne vedd szívedre ezt a dolgot! Támár testvérenek, Absolonnak házában maradt és pedig elhagyatottságban. 21. Mikor Dávid király hallott ezekről a dolgokról, igen megharagudott. 22. Absolon ellenben sem jót, sem rosszat nem szólt Amnónnak, mert Absolon igen gyűlölte Amnónt amiatt, hogy húgán, Támáron erőszakot követett el. 23. Két évnyi idő elteltével az történt, hogy Absolonnál Bálchácerben, mely Efraimnál van, juhnyírók voltak. Absolon meghívta rá az összes királyfiakat. 24. Absolon bement a királyhoz is és így szólt: Nicsak, juhnyírók vannak szolgáltnál. Ha eljönne a király is szolgálival szolgálhoz! 25. De a király így szólt Absolonhoz: Ne, fiam, ne menjünk el mindannyian, ne terheljük meg téged! Erőltette, de a király nem akart elmenni, hanem megáldotta őt. 26. Absolon akkor ezt mondotta: Ha nem jössz, hát legalább Amnón, a testvérem jöjjön velünk! – Minek megjen el veled? – kérdezte tőle a király. 27. De amikor Absolon nagyon rajta volt, elengedte vele a király az összes királyfiakkal együtt. 28. Absolon parancsot adott ki legényeinek: Vigyázzatok! Mihelyt Amnón szíve megvidámodik a bortól, s én azt mondom nektek: üssétek agyon Amnónt, öljétek őt meg! Ne féljétek, hiszen én adom a parancsot nektek! Legyetek szilárdak és erős férfiak! 29. Absolon szolgálói úgy tettek Amnónnal, ahogy Absolon parancsolta. Erre az összes királyfiak fölkeltek. Ki-ki felült ösvérére és elmenekültek. 30. Mialatt ők az úton voltak, az a hír ment Dávidhoz, hogy Absolon az összes királyfiakat agyonütötte, s egy sem maradt meg közülük. 31. A király erre fölkelt, megszagatta ruháit, a földre feküdt s összes szolgálói is, kik ott állottak, megszagatták ruháikat. 32. Ekkor felszólalt Dávid testvérenek, Simának fia, Jonádáb. – Ne mondja azt az én uram – szólt, hogy az összes ifjakat, a királyfiakat megölték, mert egyedül Amnón halott. Mert Absolon arcán azóta, hogy bátyja Támáron erőszakot tett, el volt ez tökével! 33. Így hát uram, a király ne fogadja be szívébe azt a gondolatot, hogy a király összes fiai halottak, mert csak Amnón egyedül halott. 34. Absolon pedig megszökött. Ekkor fölemelte szemét az őrtálló legény, és látta, hogy sok nép jön a háta mögül, a hegy felőli oldalon. 35. Lám – szólt Jonádáb a királynak – a király fiai útban vannak, ahogy mondotta szolgálád, úgy történt! 36. S amikor befejezte beszédét, a királyfiak megérkeztek és hangos sírásra fakadtak. A király is és összes szolgálói is hangos sírásra fakadtak. A király is és összes szolgálói is hangosan és nagyon sírtak. 37. Absolon futva ment Ammihad fiához, Talmaihoz, Gösur királyához, míg atyja az egész idő alatt gyászolt. 38. Miután Absolon futva Gösurba ment, három évig ottmaradt. 39. Dávid király epekedett az után, hogy Absolonnak megbocsásson, mivel Amnón halála miatt megvigasztalódott.

XIV.

1. Cerujja fia, Joáb tudta, hogy a király szíve Absolonért ég. 2. Tékoába küldött tehát Joáb, s onnan elhozott egy bölcs asszonyt. – Tettesd magad gyászolóknak – mondta neki – öltsd magadra gyászruhát, ne használj olajat, viselkedjél úgy, mintha régóta gyászolnál egy halottat! 3. Aztán menj be a királyhoz és szólj neki a következőképpen, ezzel Joáb a szájába adta a szavakat. 4. Szólt is a tékoai asszony a királlyal, arcával a földre borulva és hódolva előtte. – Segíts meg, oh király! – mondta – Mi bajod? kérdezte tőle a király. Mire ő így felelt: Gyászoló özvegyasszony vagyok én. A férjem meghalt. 6. Két fia volt szolgálódnak s a kettő összeveszett a mezőn; segítő nem állt közénk, s egyik agyonverte a másikat, megölte azt. 7. Aztán lám fölkelt az egész nemzetség szolgálód ellen. Add ki a testvérgyilkost, hadd öljük meg! – mondták – Testvére lelkéért, akit meggyilkolt, hadd írtsuk ki az örökös is. Kioltották volna még azt a kis paraszmat is, mely maradt, hogy az a föld színén (talajon) ne tartson fönn nevet és maradékot férjemnek. 8. Eredj haza! – felelte a király az asszonynak – majd parancsot adok felőled! 9. A tékoai asszony azonban így felelt a királynak: Uram, király! Rajtam, és atyám házán legyen a bűn súlya, a király és trónja ártatlanok! 10. Ha valaki még szól neked, vezesd hozzám – mondta a király – többet nem fog téged háborgatni! 11. De az asszony közben szólt: Emlékezzék meg a király Istenéről, Jahvéról, akadályozza meg, hogy a vérbosszuló még több rontást csináljon, s fiamat ne írtsák ki! És szólt a király: Amily biztos, hogy Jahve él, oly biztos, hogy fiad hajszájai közül egy sem esik földre! 12. Hadd szólhasson szolgálód urának, a királynak még egy szót! – kérte az asszony és a király ezt mondta: Szólj! 13. És szólt az asszony: Miért gondoltál el az Isten népe ellen ehhez hasonló dolgot? Mikor a király így beszél, magát ítéli el, amikor maga sem hozza vissza az eltaszítottját. 14. Mert az bizonyos, hogy meghalunk és ömlünk szét a földre, mint a víz, melyet többé nem lehet összegyűjteni, de Isten nem veszi el a lelket és nem ápol olyan gondolatokat, hogy az eltaszítottat eltaszítva tartsa magától. 15. Most pedig azért jöttem, hogy ezt a dolgot elbeszéljem uramnak, a királynak, mert megijesztett engem a nép. Úgy gondolta szolgálód: Beszélni fogok a királlyal, talán hallgatni fog a király lányának szavára! 16. Mert a király hallgatni fog rám és meg fogja menteni lányát annak az embernek kezéből, hogy az ki ne pusztítson engem a fiammal együtt Isten örökös birtokából. 17. Szolgálód úgy gondolta: hadd nyugtasson meg engem uramnak, a királynak szava! Mert mint Istennek angyala, olyan uram, a király, amikor meghallgatja a jót is, a rosszat is! Jahve, a te Istened legyen veled! 18. A király ekkor így felelt az asszonynak: Ne rejts el előlem egy dolgot, melyet meg akarok kérdezni tőled. – Beszéljen uram, a király! – mondta az asszony. 19. A király megkérdezte: Mindebben Joáb keze van veled? Az asszony a következőképp felelt: Amily igaz, hogy lelked él, oly igaz, hogy sem jobbra sem balra nem lehet az elől kitérni, amit uram, a király mond; mert csakugyan szolgálád, Joáb volt az, aki a parancsot adta, s ő adta mindezeket a szavakat is szolgálád szájába. 20. Szolgálád, Joáb azért tette ezt a

dolgot, hogy más színt adjon ennek a dolognak. Uram azonban olyan bölcs, mint amilyen az Isten angyalának a bölcsessége, úgyhogy tud mindent, ami a földön van! 21. A király szólt Joábnak: nézd, elhatároztam (megtettem) ezt a dolgot! Eredj hát, hozd vissza a fiút, Absolont! 22. Joáb erre arcával a földre borult, hódolt és megáldotta a királyt; azután ezt mondta Joáb: Ma tudta meg szolgálád, uram, király, hogy kegyelmet talált szemedben, abból, hogy megtette a király, szolgálójának szavát. 23. Ezzel Joáb fölkelt, elment Gesurba és hazahozta Absolont Jeruzsálembe. A király azonban ezt mondta: térjen a saját házába, az én arcomat ne lássa! 25. Egész Izraelben nem volt még egy olyan szép ember, mint Absolon, úgyhogy nagyon magasztalták. Lába talpától a feje tetejéig nem volt rajta semmi hiányosság. 26. Amikor megnyíratta fejét, - mindig egy év elteltével történt, hogy megnyíratkozott, mert oly nehéz volt a haja rajta, hogy meg kellett nyíratkoznia – s megmérte feje haját, az kétszáz siklus volt királyi mérték szerint. 27. Absolonnak három fia és egy leánya született, utóbbinak neve Támár volt, szép arcú asszony lett belőle. 28. Már két éve volt, hogy Absolon visszatért Jeruzsálembe, s még mindig nem látta a király orcáját. 29. Absolon Joábért küldött, hogy őt elküldje a királyhoz, de az nem akart hozzá menni. Majd másodízben is érte küldött, de nem akart elmenni. 30. Erre szolgálóihoz szólott: Nézzétek, Joábnak van egy birtoka én mellettem, s abba árpát vetett; gyűjtsátok fel azt! 31. Ekkor Joáb elment Absolon házába s így szólt hozzá: Miért gyűjtötték fel szolgálid az én tulajdon birtokomat? 32. Nézd – felelte Absolon – hozzád küldtem, hogy magamhoz hívassalak, hogy elküldhesselek a királyhoz ezzel a kérdéssel: Miért jöttem el Gesurból? Jobb volna nekem ott lennem, még; most végre hadd lássam meg a király arcát! Ha pedig bűn van bennem, öless meg! 33. Joáb bement a királyhoz és megjelentette neki a dolgot. A király hívatta Absolont, s ez bement hozzá, s arcával a földre borult a király előtt. Ekkor a király megcsókolta Absolont.

XV.

1. Ezek után történt, hogy Absolon szekeret és lovakat szerzett magának, továbbá ötven férfit, hogy előtte fussanak. 2. Absolon korán fölkerekedett, s odaállott a kapuhoz vivő út mellé és minden embert, ki peres ügyével a királyhoz készült bemenni, megszólított: melyik városból való vagy? S ha az illető azt felelte: Izrael valamelyik törzséből való a te szolgálád; 3. Absolon így szólt hozzá: Lásd, amit mondasz, jó és szép; jogossága világos; de nincs a királynál, aki meghallgasson! 4. Majd így szólt Absolon: Oh, ha valaki engem tenne bírónak az országban és hozzám jönne minden ember, akinek peres ügye, ítéletet igénylő panasza van, majd igazságot szolgáltatnék én neki! 5. Aztán ha valaki hozzá lépett és meghajolt előtte, afelé kinyújtotta kezét, megszorongatta és megcsókolta. 6. Absolon állandóan eszerint járt el minden izraelivel, aki ítéletre jött a királyhoz, s ezzel Absolon ellopta Izrael férfainak szívét. 7. Négy (negyven) év elteltével a negyedik év végén Absolon így szólt a királyhoz: szeretnék elmenni s a fogadalmamat, melyet Jahvénak fogadtam; teljesíteni Hebronban. 8. Mert szolgálád, mialatt Szíriában,

Gesurban laktam, kemény fogadást tett eképp: ha Jahve visszavisz engem Jeruzsálembe, szolgálni fogom Jahvét! 9. A király ezt felelte neki: eredj el békével! Erre az fölkel, s elment Hebronba. 10. Absolon innen futárokat küldött Izrael összes törzseihez ezzel az üzenettel: Ha meghalljátok a kürt szavát, mondjátok: Absolon a király Hebronban! 11. Absolonnal kétszáz olyan ember ment el Jeruzsálemből, kik meg voltak hívva, s ártatlanok voltak, nem tudtak semmiről semmit. 12. Absolon aztán elküldött a gilói Achitófelért, ki Dávid tanácsosa volt, s mialatt az áldozatokat ölte, elhívatta városából, Gilóból. Az összeesküvés pedig megerősödött. A nép mind nagyobb számmal állott Absolon mellé. 13. Mikor aztán hírvivők mentek Dávidhoz, s elmondták neki: az izraeli nép szíve Absolon felé fordult, Dávid összes szolgálóihoz, kik Jeruzsálemben vele voltak, így szólt: keljetek föl s fussunk el, mert nem lesz menekvésünk Absolon elől! Sietve induljatok, hogy meg ne lépjen bennünket s még azzal a gonosszal is sújtsa bennünket, hogy a várost kard élére hánnya. 15. A király szolgálói erre így feleltek a királynak: mindenben úgy legyen, ahogy uramnak, a királynak jobban tetszik. Mi szolgálid vagyunk. 16. Ezután a király és egész háza gyalog kivonultak, miután a király tíz ágyast hagyott hátra, hogy a házat őrizze. 17. Mikor a király és az egész nép gyalog elvonultak, megálltak egy távoli háznál (a legtávolabbi háznál) 18. és akkor összes szolgálói elmentek mellette, a krétiak és péliek mind, továbbá hatszáz gáti, kik Gátból gyalog követték, úgy vonultak el a király mellett. 19. Aztán a gitti Ittait szólította meg a király: Miért jönnél te is velünk? Térj vissza, s maradj a királynál! Te idegen vagy, s te is száműzött vagy! Menj vissza helyedre. 20. Csak minap jöttél s már most bujdosásba hívjalak magunkkal? Én megyek, ahová menni tudok; te azonban menj testvéreidhez! Kedvesség és hűség legyenek veled! 21. Ittai ezt felelte a királynak: Amily igaz, hogy Jahve él, és él uram, a király, oly bizonyos, hogy ott lesz szolgálád azon a helyen, ha halva, ha élve, ahol uram, a király lesz! 22. Dávid így szólt Ittaihoz: Eredj, vonulj át! S Ittai, a gitti átvonul összes embereivel, s az egész gyereksereggel, amely vele volt. 23. Nagy hangon sírt az egész föld, mialatt az egész nép elvonult. A király átment a Kidron patakán, s az egész nép haladt a puszta felé vivő úton, 24. egyszerre látja, hogy Cádók és vele az összes lévíták jönnek, hozva az Isten szövetségének ládáját. Letették az Istennek ládáját és Abjátár feljebb vonult, amíg az egész nép teljesen ki nem vonult a városból. 25. Ekkor a király így szólt Cádókhhoz: Vidd vissza Istennek ládáját a városba! Ha kegyelmet fogok találni Isten szemében és visszahoz engem, meglátom még azt és annak helyét! 26. De ha ezt gondolja Isten: Nem tetszel nekem, hát akkor tegyen velem úgy, ahogy jónak látja! 27. Majd újra szólt a király Cádókhhoz, a főpaphoz: Te vagy a látnok! Térj vissza békességgel a városba! Fiad, Achimác és Abjátár fia, Jonátán; két fiatok is menjen veletek! 28. Nézzétek, én a puszta átkelő helyeinél fogok várakozni, míg hír érkezik tőletek, mely jelentést tesz majd nekem. 29. Így aztán Cádók és Abjátár az Isten ládáját visszavitték Jeruzsálembe és ott maradtak. 30. Dávid fölfelé ment az Olajfák hegyének lejtőjén, s fölfelé mentében folyton sírt. A feje be volt fedve,

meztelen lábbal járt. A vele menő egész népből mindenki befedte fejét, s úgy ment fölfelé állandóan sírva. 31. Aztán jelentették Dávidnak: Achitófel az összeesküvők közt van Absolonnál. Dávid erre így szólt: Jahve, tedd bolonddá Achitófel tanácsát! 32. Mikor Dávid fölért a tetőre, ahol Isten-imádatot szoktak tartani, egyszerre az árki Chusai jött vele szembe, megszaggatott ruhával, fején földdel. 33. De Dávid így szólt hozzá: Ha velem együtt átkelsz, terhemre leszesz, 34. de ha visszatérsz a városba s azt mondd Absolonnak: szolgád vagyok, oh, király! Eddig atyád szolgája voltam, de mostantól fogva a te szolgád leszek, akkor széttúzhatod Achitófel tanácsát! 35. Veled lesznek ott Cádók és Abjátár főpapok. Majd azt teszed, hogy amit csak meghallasz a király házából, megjelented Cádók és Abjátár főpapoknak, 36. és mivel velök van két fiuk, a Cádók fia, Achimác és az Abjátár fia, Jonátán, velük küldetek el nekem minden hírt, amelyet meghallasz. 37. Dávid barátja, Chusai bement tehát a városba. Absolon is bevonult Jeruzsálembe.

XVI.

1. Csak kissé hagyta el Dávid a hegycsúcsot, amikor Mefibóset szolgája, Ciba elébe jött egy pár megnyergelt számmal, melyeken kétszáz kenyér, száz köteg aszúszőlő, száz gyümölcslepény és egy tömlő bor voltak. 2. Mit akarsz ezzel? – kérdezte a király Cibát. Ciba így felelt: a szamarak a királyi családnak, hogy üljenek rajtok, a kenyér és gyümölcs ennivaló a legényeknek, s a bor a pusztában elaléltnak megítatására. 3. De hol van uradnak fia? - kérdezte a király. Jeruzsálemben maradt – felelte Ciba a királynak. – Azt gondolta tudniillik: Ma adja vissza nekem Izrael háza atyám királyságát. 4. Nézd – szólt a király Cibához – Tiéd minden, ami Mefibóseté volt. Mire Ciba ezt felelte: Meghajlok előtted. Hadd leljek kegyelmet szemedben uram, király! 5. Mikor Dávid király Bachurimba ért, egy Saul törzséből származó férfi jött ki onnan, kinek neve Simei volt, a Géra fia. Ahogy jött, folyton átkozódott; 6. amellet kövekkel dobálta Dávidot és a király összes szolgáit, az egész népet, a vitézeket mind, akik Dávid jobbán és balján voltak. 7. Átkozódása közben így szól Simei: Eredj, eredj, te vérengző ember, Beliál embere! 8. Fejedre hárította Saul házának véré, kinek helyében uralkodol! Jahve adta a királyságot fiadnak, Absolonnak a kezére. Most lám, bajba jutottál, mert vérengző ember vagy! 9. Cerujja fia, Abisai erre megszólította a királyt: miért átkozza ez a döglött eb uramat, a királyt? Átmegyek és leszedem a fejét! 10. De szólt a király: Mi köztünk a közös, köztem és közöttetek Cérujja fiai? Hiszen azért átkoz engem, mert Jahve mondta neki: átkozd Dávidot! Ki kérdezhetné hát: miért teszesz így? 11. Aztán így szólt Dávid Abisaihoz és valamennyi szolgájához: látjátok a fiam, aki testemből jött elő, a lelkemre tör: mennyivel inkább teheti most ez a benjámini! Hagyjátok hát, hadd átkozzon, hisz Jahve mondotta neki! 12. Talán rátekinthet Jahve a nyomorúságomra, s jóval fizet nekem az ő átka helyett még ebben az időben. 13. Azzal Dávid és emberei tovább mentek az úton. Simei pedig vele párhuzamosan ment oldalt a hegyen; mentében átkozódott, kövekkel dobálta és port szórt reá. 14. A király és az egész vele levő nép elaléltnan

érkezett meg (a Jordánhoz) és ott felfrissítette magát. 15. Ezalatt Absolon az egész néppel, minden izraelivel bement Jeruzsálembe, s vele Achitófel. 16. Mihelyt pedig az árki Chusai, Dávid barátja megérkezett, Absolon felé kiáltotta: éljen a király, éljen a király! 17. Absolon azonban megkérdezte Chusaitól: Ez a te szereteted a barátodhoz? Miért nem mentél el a barátoddal? 18. Chusai így felelt Absolonnak: Nem úgy van, hanem, akit Jahve választott, meg ez a nép, s minden izraeli, azé vagyok én, nála maradok! 19. És másodszer: kinek fogok szolgálni? Nem az ő fia előtt-e? Amiként az atyád szolgáltam, úgy foglak majd téged is szolgálni. 20. Ezután Absolon Achitófelhez intézett kérdést: Tartsatok tanácsot, mit tegyünk? 21. Achitófel ezt felelte Absolonnak: eredj be atyád ágyasaihoz, akiket itt hagyott, hogy a házat őrizzék! Ha egész Izrael meghallja, hogy gyűlöletessé tetted magad atyádnál, mindenkinek keze szilárd lesz, aki veled van! 22. Erre egy sátozt feszítettek ki Absolonnak a tetőn, s Absolon bement atyja ágyasaihoz, egész Izrael szeme láttára. 23. Azokban a napokban Achitófel tanácsa, ha megkérdezték, olyan volt, mintha Istent kérdezték volna meg. Így nézte Achitófel minden tanácsát Dávid is, Absolon is.

XVII.

1. Achitófel ekkor így szólt Absolonhoz: Ki akarnék választani tizenkétezer embert, hogy elinduljak, s még az éjjel üldözőbe vegyem Dávidot; 2. rajta ütök, amíg kimerült és a keze lankadt. Így megriasztom, s megfut mind az a nép, amely vele van. Az egyedül maradó királyt pedig leverem. 3. Ezzel visszatérítem az egész népet hozzád. Az az ember, akinek te az életére törsz, annyi, mint az egész. Ha ő elvész az egész nép sértetlen marad. 4. Absolon szemében helyesnek (egyenesnek) látszott ez a dolog, valamint Izrael összes véneinek szemében is. 5. De Absolon így szólott: hívjátok csak az árki Chusait is, hallgassuk meg, mi van az ő szájában! 6. Mikor Chusai bement Absolonhoz, Absolon megkérdezte őt: így és így beszélt Achitófel; megegyük-e amit mond? Ha nem akkor beszélj te! 7. Ez egyszer nem jó tanács, amelyet Achitófel tanácsolt! – felelte Chusai Absolonnak 8. Te tudod – szólt Chusai, hogy atyád és emberei vitézek és elkeseredett lelkűek, mint a kölykeiktől megfosztott medve a mezőn. Atyád harcias férfi, ki nem hál együtt a néppel. 9. Most is valami gödörben vagy más helyen rejtőzködik, s úgy lesz majd, hogy mindjárt az elején el fognak esni egyesek, azt meghallják, s azt fogják mondani: vereség érte a népet, mely Absolont követi! 10. Még az erős is, kinek szíve olyan, mint az oroszlán szíve, egészen megolvad, mert Izrael tudja, hogy atyád vitéz, s erősek azok, akik vele vannak! 11. Hiszen ezért tanácsolom: minden áron melléd kell gyűjteni Dántól Bérsebáig egész Izraelt olyan tömegben, mint amilyen a tengerparti fövény; aztán magad vonulj velük harcba! 12. Ha aztán, valamely helyen, ahol éppen található elérjük, úgy esünk rá, mint harmat a talajra, s nem marad meg egy sem belőle, s valamennyi emberéből, akik vele vannak! 13. Ha valamely városba gyűlnének be, egész Izrael köteleket vinne abba a városba, s elvonszolnánk azt egy patakmederbe, míg nem maradna belőle egy kövecske sem. 14. Absolon és az

izraeliek valamennyien ezt felelték: jobb az árki Chusai tanácsa Achitófel tanácsánál! Isten parancsolta ugyanis, hogy az Achitófel jó tanácsát átváltoztassák, hogy ezzel Jahve elhozza veszedelmet Absolonra. 15. Chusai ezután így szólott Cádókhhoz és Abjátárhoz: a főpapokhoz: így és így nyilatkozott Achitófel Absolon előtt és Izrael vénei előtt, és ezt meg ezt a tanácsot adtam én. 16. Most hát küldjete el sietve és jelentsétek meg Dávidnak: ne töltsd a mai éjszakát a pusztasivatagában, hanem okvetlenül kelj át, hogy pusztulás ne érje a királyt és az egész népet, melye vele van. 17. Jonatán és Achimác ott állottak a Kémek forrásánál. Ám jött egy szolgáló és megjelentette nekik a dolgot: ők pedig elmentek és megjelentették Dávid királynak; nem mehettek be ugyanis a városba, hogy ott mutogassák magukat. 18. De meglátta őket egy fiú és jelentést tett Absolonnak. Sietve ment el hát a kettő, s betértek Bachurimban egy embernek a házába, kinek udvarán volt egy vízverem, abba lementek. 19. Az asszony fogott egy takarót és azt ráterítette a verem szájára, aztán gabona magvakat szórt rá, úgy hogy nem lehetett semmit fölismerni. 20. Mikor Absolon szolgálói bementek a házba az asszonyhoz, s megkérdezték: hol vannak Achimác és Jonatán? -az asszony így felelt nekik: - általkeltek a víztócsán. Azok keresték, de nem találták őket. Azzal visszatértek Jeruzsálembe. 21. Elmenetelük után azok feljöttek veremből, elmentek és jelentést tettek Dávid királynak. –Keljete fel és sietve keljete át – mondták neki – a vizen, mert így és így beszélt felőletek Achitófel. 22. Úgyhogy Dávid és az egész vele levő nép fölkeltek és általmentek a Jordánon még a reggeli szürkületig. 23. Mikor Achitófel látta, hogy tanácsát nem valósították meg, megnyergelte szamarát, fölkelte s házába ment a maga városába, s miután rendelkezett házával, felakasztotta magát és meghalt. Atyja sírjában temették el. 24. Mikor Dávid Machanaimba ment, Absolon átkelt a Jordánon a vele levő izraeli férfiak is mind. 25. Joáb helyére a sereg fölé Absolon Amáshát tette. Amáshá egy Jitra nevű izmaelita férfi fia volt, ki bement volt Abigailhoz, Náchás leányához, ki Cerujjának, Joáb anyjának leánytestvére volt. 26. Izrael és Absolon Gileád földén táborot ütöttek. 27. Mikor Dávid Machanaimba ment, Náchás fia, Sobi, Ammon fiainak Rabbájából, továbbá a Lo-Debánból való Ammiel fia, Mákir és a Rogölimből való gileádi Barzillai 28. ágyat, tálakat, agyagedényeket, búzát, árpát, lisztlángost, pörkölt gabonát, babot, lencsét, 29. mézet, vaját, juhokat, sajtot, marhákat hoztak Dávidnak és a vele levő népnek, hogy egyenek, mert azt gondolták, hogy a nép éhes, fáradt és szomjas lett a pusztában.

XVIII.

1. Dávid aztán szemlét tartott a vele tartó népen, s ezredeseket és századosokat rendelt föléljük. 2. Majd a nép harmadrészét Joáb keze alá adta, harmadrészét Cerujja fiának, Joás testvéreinek, Abisainak a keze alá, s harmadrészét a gitti Ittai keze alá. Azután így szólt a néphez: Én is okvetlenül kivonulok veletek! 3. De a nép így szólt: Te nem vonulhatsz ki velünk! Mert, ha mi talán megfutnánk, nem vetnének ránk ügyet (szívet). Ha fele seregünk meghalna, nem vetnének ránk ügyet. De te annyit érsz, mint közölünk

tízezer! Így hát jobb, ha te a városból leszesz segítségünkre. 4. Ami jobbnak látszik a szemetekben, azt teszem – felelte nekik a király. A király hát a kapuhoz állt oldalt, míg az egész nép százankint és ezrenként kivonult. 5. Majd a király megparancsolta Joábnak, Abisainak és Ittainak: Bánjatok én értem szelíden az Absolon fiúval! Az egész nép meghallotta, hogy az összes tiszteknek mit parancsolt a király Absolonra vonatkozólag. 6. Mikor a nép kivonult a mezőre szembe Izraellel, az Efraim erdejében elkezdődött a harc. 7. Izrael szenvedte ott a vereséget Dávid szolgáljaival szemben, nagy volt azért ott a vereség: hússzezerre rúgott. 8. A harc kiterjedt annak a földnek egész színeire, s az erdő falánkabban ette az embereket, mint a kard azon a napon. 9. Absolon egyszer csak szembe találta magát Dávid szolgáljaival. Absolon egy öszvéren ült, s mikor az öszvér egy nagy, ágas-bogas terpentinfá alatt haladt el, feje beleakadt a terpentinfába, úgyhogy ég és föld közé jutott, az öszvér pedig kifutott alóla. 10. Ahogy ezt egy ember meglátta, megjelentette Joábnak: Ni, láttam Absolont, egy terpentinfán függve! 11. Na, hát, ha láttad, - felelte Joáb annak az embernek, aki a jelentést tette neki – miért nem ütötted le ott nyomban a földre? Aztán az én dolgom lett volna neked tíz ezüstöt meg egy övet adni! 12. De az az ember ezt felelte Joábnak: És ha ezer ezüstöt kapnék a markomba mégsem nyújtanám ki a kezemet a király fiára, mert a fülünk hallatára parancsolta meg neked, Abisainak és Ittainak, a király, hogy „őrizték meg nekem az Absolon fiút!” 13. Ha csalárdul cselekedném a saját lelkem ellen – mivel a király elől semmi rejtve nem marad – te ugyan nem állottál volna oldaladra! 14. Na, én nem reszketek itt a te orcád előtt! – felelte Joáb. Azzal markába fogott három vesszőt s belelőtte azokat Absolon szívébe. 15. Még mikor élt a terpentinfá lombja között, Joábnak tíz fegyverhordozó legénye körülvette, s halálra verték Absolont. 16. Ekkor Joáb megfuvatta a kürtöt, s a nép visszatért Izrael üldözéséből, mert Joáb kímélte a népet. 17. Azzal fogták Absolont s bevetették az erdőben egy nagy gödörbe, s egy igen nagy kőrakást halmoztak reá. Izraelből pedig mindenki hazafutott a sátorába. 18. Absolon még életében vett s állított magának egy emléket, mely a király-völgyben van, úgy gondolkozott ugyanis, hogy nincs fia, ki emlékezetét megtartsa. 19. Cádók fia, Achimác megszólalt: Hadd fussak el s hadd vigyem el az örömhírt a királynak, hogy Jahve ítélete kimentette őt ellenségeinek kezéből. 20. De Joáb ezt mondta neki: A mai napon nem leszesz te örömhírvivő: hirdess örömet egy más napon! A mai napon nem lehetsz örömhírvivő, hiszen a király fia halott. 21. Erre Joáb egy szerecsennek szólt: Eredj, jelentsd a királynak, amit láttál. A szerecsen meghajolt Joáb előtt és elfutott. 22. Cádók fia, Achimác azonban újra szólt Joábnak: Legyen, ami lesz, hadd fussak el még én is a szerecsen után. De szólt Jóáb: Miért futnál te fiam? Hiszen nem lesz abból neked örömmondás! 23. Lesz, ami lesz! Hadd fussak! – Fuss! – mondta neki, s Achimác elfutott a Jordán-síkon át, s elhagyta a szerecsent. 24. Mialatt Dávid ott ült a két kapu között, az őrálló fölment a kapu tetejére a fal felé fordulva, s amikor szemét fölemelte, látta, hogy fut egy ember egyedül. 25. Az őrálló kiáltva jelentette a királynak. – Ha

egyedül jó, akkor örömhírt hoz a szájában! – mondta a király. Az mindig közelebb ért. 26. Ekkor az őrálló egy másik futó férfit látott. Az őrálló bekiáltott a kapuba: Ni, egy férfi fut egyedül!- Ez is örömhírt hoz – mondta a király. 27. Én úgy látom – szólott az őrálló – hogy az első úgy fut, mint Cádók fia, Achimác szokott futni. – Jó ember az – szólott a király – jó hírnök jön az! 28. Achimác a király felé kiáltott: Békesség! Azzal arcával a földre hajolt a király előtt és szólott: Áldott legyen Jahve , a te Istened, hogy kényrekedvre adta azokat az embereket, akik uram, a király ellen fölemelték kezüket! 29. A király megkérdezte: Békessége van az Absolon fiúnak is? Achimác így felelt: Egy nagy csődületet láttam, amikor Joáb a király szolgáját elküldötte, meg engem, a te szolgádat: de hogy mi történt, nem tudom. 30. Fordulj! Állj ide! –mondta a király. 31. Akkor jött meg a szerecsen és így szólott: Fogadja az örömhírt uram, a király. Mert Jahve ítélete ma mindazok kezéből kimentette, akik ellened föltámadtak. 32. A király megkérdezte a szerecsent: Békessége van-e az Absolon fiúnak? A szerecsen így felelt: Legyenek uramnak, a királynak ellenségei, s mindazok, akik ellened gonoszul föltámadnak, olyanok, mint az ifjú!

XIX.

1. Ekkor megreszketett a királynak szíve, s felmenvén a kapu felházába, sírt. Mentében így szólott: fiam, Absolon! Fiam, fiam, Absolon! Bár én haltam volna meg helyetted, Absolon fiam, fiam! Megjelentették Joábnak: a király sír! Gyászolja Absolont. 2. Aznap a szabadítás az egész nép számára gyásszá változott át, mert az hallotta azon a napon a nép: a király gyötri magát a fiáért! 3. Azon a napon a nép úgy lopta be magát a városba, mint ahogy lopva jár az olyan nép, amely szégyelli, hogy megfutott a csatából. 4. A király pedig befedte arcát, s úgy kiáltott nagy hangon. Fiam Absolon! Fiam! Fiam! 5. Ekkor Joáb bement a házba a királyhoz, s így szólott: Ha összes szolgálidnak arcára szégyenpírt kergettél, noha ők mentették meg lelkedet a mai napon, s fiaidnak és leányaidnak lelkét, feleségeidnek lelkét és ágyasaidnak lelkét. 6. Ugyanakkor te szereted azokat, akik gyűlölnék téged, és gyűlöld azokat, akik szeretnek téged. Hiszen ma értésül adtad, hogy neked nincsenek fejedelmeid és szolgálid. Mert ma megtudtam, hogy az volna neked helyes (egyenes), ha Absolon élne és mi mindnyájan halottak volnánk a mai napon. 7. Most hát kelj föl, eredj ki és beszélj szolgálid szívéhez, mert Jahvéra esküszöm, hogy ha nem fogsz kimenni, ma éjjel senki sem marad nálad, s ez nagyobb kár lesz neked, mint mind az a baj, amely ifjuságodtól fogva mostanáig ért. 8. Erre a király fölkelt s leült a kapuban. Mikor hírül ment, hogy a király a kapuban ül, az egész nép odajárult a király elé. Mikor az izraeliek közül mindenki haza futott a saját sátorába, 9. Izrael összes törzseinél az egész nép perben volt egymással, azt mondva: A király mentett meg minket ellenségeink markából, ő mentett meg minket a filiszteusok markából, mégis most Absolon elől el kellett futnia az országból. 10. Absolon ellenben, kit magunk fölé királlyá kentünk, meghalt a csatában. Most hát miért vártok hallgatva a király hazahozatalával? 11. Dávid király pedig elküldötte Cádók és

Abjátár főpapokat a következő üzenettel: Mondjátok meg Júda véneinek: miért akartok az utolsók lenni a király hazahozásával? (Egész Izrael szava ugyanis eljutott a királyhoz, annak házába.) 12. Ti testvéreim vagytok, az én csontom, az én húsom vagytok! Miért akartok lenni utolsók a király hazahozatalában? 13. Amáshának is mondjátok meg: Nem vagy az én húsom és az én csontom? Így, meg úgy tegyen velem Jahve, ha nem te lépsz Joáb helyére én elém az egész életidőre! 14. Ezzel minden júdabeli szívét egy emberként hajlította magához, úgyhogy azok a királyért küldöttek: térj vissza te is, szolgálid is! 15. Mikor a király visszatérőben megérkezett a Jordánhoz, a júdabeliek Gilgálba utaztak, hogy a király elé menjenek és általvigyék őt a Jordánon. 16. A benjámini Géra fia, Simei is sietve jött Bachurimból, hogy a júdabeliakkal együtt a király elé mehessen, 17. vele jött ezer ember Benjáminból. Saul házának szolgája, Ciba is eljött tizenöt fiával és húsz szolgájával a király elé, egészen a Jordánig, 18. hogy a király házat átsegítsék a Jordánon, s olyasmit tegyenek, ami a királynak kedves. Géra fia, Simei leborult a király előtt, amikor átkelt a Jordánon 19. és megszólította a királyt: ne számítsa fel nekem bűnül az én uram, és ne emlékezzék arra, amit szolgád bűnösen tett akkor, amikor uram, a király Jeruzsálemből elment, ne vegye azt a király szívére. 20. Mert tudom én, a te szolgád, hogy vétkeztem, s lám, ma azért jöttem elsőnek el, József egész házából a király elé. 21. De megszólalt Cerujja fia, Abisai: nem kell-e Simei fiának ezért meghalnia? Hiszen Jahve fölmentetted meg. 22. Ám Dávid így szólt: ugyan, mi közös van köztem és közöttetek, Cerujja fiai? Hiszen Sátánná váltatok ma számomra! Meghalhat-e ma bárki is Izraelben? Hiszen tudom, hogy ma lettem én király Izraelben! 23. Nem halsz meg! – mondta a király Simeinek. S megesküdt neki a király. 24. Saul fia, Méfíbóset is lement Dávid elé. Lábát nem ápolta, bajuszát nem nyírta, ruháját nem mosta az idő óta, hogy a király elment addig a napig, amelyen épségben visszatért. 25. Amikor Jeruzsálemből a királlyal találkozott, megkérdezte őt a király: Miért nem jöttél velem Méfíbóset? 26. Uram, király – felelte – szolgám rászédett engem! Szolgád ugyanis megmondotta: Szamarat nyergeltetek és azon utazva elkísérem a királyt, hiszen szolgád sánta! 27. Ő megrágalmazott engem uramnál, a király azonban olyan, mint Istennek angyala! Tedd, amit jónak látsz. 28. Hiszen uramtól, a királytól atyám egész háza mi egyebet várhatott, mint hogy a halál fia legyenek: Szolgádat mégis asztalod vendégei közé ültetted. Hivatkozhatom-e hát még igaz követelésekre a királynál? Lehet-e még igényem nála? 29. Mire való még a sok szóbeszéd? – mondotta a király. – Te, meg Ciba osszátok meg a mezőt. 30. Mefíbóset ezt felelte a királynak: Vegye el akár az egészet! Csakhogy épségben tért haza uram, a király! 31. A gileádi Barzillai is eljött Rogölimből, s a királlyal együtt átment a Jordánon, hogy búcsút vegyen tőle a Jordánál. 32. Barzillai pedig igen öreg volt már, nyolcvan éves, ő táplálta a királyt, míg az Machanaimban lakozott, mert igen tekintélyes ember volt. 33. Jöjj velem, mondta a király Barzillainak – el foglak tartani téged magamnál Jeruzsálemben. 34. De Barzillai így szólt a királynak: Vajon mennyi az én életidőm még,

hogy fölmehetnék a királlyal Jeruzsálemben? 35. Nyolcvan éves vagyok most. Vajon tudnék még jó és rossz között különbséget tenni? Vajon érezné-e szolgád ízét annak, amit eszik és annak, amit iszik? Vajon figyelne-e még szolgád énekeseknek és énekesnőknek a hangját. Miért legyen szolgád teher uramnak, a királynak nyakán? 36. Egy kissé még együtt akar menni szolgád a Jordánon át a királlyal, de ily módon mért akarna a király nekem viszonzást adni. 37. Hadd térjen vissza szolgád! Hadd haljak meg saját városomban atyám és anyám sírja mellett! Ámde itt van szolgád, Kimhám: hadd menjen ő el urammal, a királlyal! Tedd velem, amit jónak lát szemed. 38. Kimhám velem fog jönni – mondotta a király és azt teszem vele, amit jónak látsz, s amit csak kedved kíván tőlem, megteszem neked. 39. Mikor az egész nép átkelt a Jordánon, a király is átkelt. Miután a király megcsókolta Barzillait és megáldotta, ez visszatért helyére. 40. A király aztán Gilgálba ment és Kimhám vele tartott. 41. Júda egész népe részt vett a király elhozatalában s Izrael népének is a fele. Ám egyszerre az összes többi izraeliek eljöttek a királyhoz és így szóltak neki. Miért loptak el téged testvéreink a júdabeliek? Miért hozták ők át a királyt és házáat a Jordánon, és vele Dávid összes embereit? 42. Ekkor az összes júdabeliek így feleltek Izrael férfainak ellenében: Hiszen a király közelebb van hozzánk! Miért gyulladtatok haragra a dolog miatt? Minden áron azt akarjátok mondani, hogy megettünk valamit a királyból? Vagy felkaptuk és elragadtuk őt magunkkal? 43. Az izraeliek ezt felelték a júdaiaknak: nekem tíz részem van a királyban. Több közöm van tehát Dávidhoz, mint neked! Miért becsültél engem kevesebbre? Hát nem az én szavam volt az első, hogy királyomat vissza kell hozni? Júda beszéde azonban még keményebb volt, mint az izraeliek szava.

XX.

1. Beszéltek ott egy Beliál-fajta emberről, akinek neve Seba volt, a Bikri fia, benjamini. Megfúvatta a kürtöt és kikiáltotta: Nincs nekünk semmi részünk Dávidban, nincs örökös részünk Isai fiában! Menjen ki-ki a sátorába, oh, Izrael! 2. Erre minden izraeli férfi Dávid mögül a Bikri fia, Seba mögé áll át, de a júdabeliek ragaszkodtak királyukhoz a Jordántól Jeruzsálemig. 3. Mikor Dávid hazament Jeruzsálemben, kivette azt a tíz asszonyt, az ágyasokat, kiket a ház őrzésére hagyott volt, egy őrizetes házba rendelte őket, ott eltartotta őket, de hozzájuk be nem ment. Haláluk napjáig őrizetben özvegyként éltek. 4. A király aztán megparancsolta Amáshának: Hívd össze hozzám három nap alatt a júdabelieket! Aztán te is állíts ide. 5. Amáshá elment, hogy egybe hívja Júdát. De elkésett az összejövetelről, melynek idejét megadta. 6. Dávid ekkor így szólt Abisaihoz: A Bikri fia, Seba most sokkal nagyobb baj nekünk, mint volt Absolon. Vedd magadhoz tehát uradnak embereit s vedd üldözőbe, hogy valahogy megerősített városokra ne találjon és szemünkre árnyékot ne borítson. 7. El is mentek utána Joábnak emberei, a krétiak és plétiak s az összes vitézek, kivonultak Jeruzsálemből, hogy Sebát, a Bikri fiát üldözzék. 8. Mialatt ők a Gibeon melletti nagy kő mellett tanyáztak, Amáshá előttük ment el. Joáb ruhaként egy katonai köpennyel volt körülvéve. Azon egy kard volt körül

kötve a csípőjén a hüvellyel. A kard kihúzódott és leesett. 9. Joáb odaszólt Amáshának: Hogy vagy testvér? Azzal a jobb kezével megragadta Joáb Amáshá szakállát, hogy megcsókolja. 10. Amáshá nem vette észre a kardot Joáb kezében, az meg átütötte vele potrohán, úgyhogy a belét a földre ontotta. Az anélkül, hogy megismételte volna neki, meghalt. Joáb és testvére, Abisai aztán tovább üldözte Bikri fiát, Sebát. 11. A Joáb legényei közül az egyik ott állott mellette s kiáltotta: Aki Joábot kívánja, s aki Dávidot, kövesse Joábot! 12. Amáshá ott fetrengett vérében az út közepén. Mikor egy ember látta, hogy az egész nép megáll, az útról a mezőre hengerítette Amáshát és egy ruhát vetett rá. Mert minden arra menő, aki meglátta, megállott. 13. Amint az útról el volt taszítva, minden ember ment Joáb után, hogy üldözze Bikri fiát, Sebát. 14. Ez Izrael összes törzseit bejárta Ábel-Bét-Maakáig, valamint az összes bérieket, s azok összegyülekeztek s utána mentek. 15. Amazok azonban eljöttek és ostrom alá vették őket Ábel-Bét-Maakában. Ostromfalakat hánytak föl a város ellen, aztán felállottak az ostromárokban és az egész nép, amely Joábbal volt, komoly munkát végzett, hogy a falakat ledöntsék. 16. Ekkor egy bölcs asszony a városból kiáltozni kezdett: Figyeljete! Figyeljete! Mondjátok meg Joábnak, jöjjön ide, hadd beszéljek vele! 17. Mikor az eljött, az asszony megkérdezte: Te vagy Joáb? – Én vagyok. – felelte az, mire az asszony szólt: Hallgasd meg szolgálód szavait. – Hallgatok! – felelte az, 18. mire az asszony beszélni kezdett: Hajdanában azt mondogatták: Kérdezzétek csak meg Ábelben! S ezzel a dolog el volt intézve. 19. Én Izrael békeszeretői és hűségesei közül való vagyok, te azonban meg igyekezel ölni egy várost, és anyát Izraelben! Miért akarod elnyelni Jahve örökrészét? 20. Joáb így felelt: Távol van tőlem, igazán távol van tőlem. Nem akarom elnyelni. Nem akarom elpusztítani. 21. Nem erről van szó, hanem egy emberről, az Efraim hegyéről, Seba, a Bikri fia a neve. Az emelte föl kezét a király ellen, Dávid ellen. Azt magát adjátok ki, s akkor én elmegyek a város alól. Az asszony ezt felelte Joábnak: A feje ki lesz vetve a falon át eléd. 22. Az asszony erre bement a bölcsességével az egész népet rábeszélte. Úgyhogy azok levágták Bikri fiának, Sebának a fejét s kidobták Joábnak. Erre az megfúvatta a kürtöt s elszéledtek a város alól mind a sátorukba. Joáb pedig visszatért Jeruzsálembe a királyhoz. 23. Joáb Izrael egész serege fölött volt, Jöhejáda fia, Benája a krétik és a plétik vezére volt. 24. Adorám a robotmunkát vezette, Achilud fia, Jöhosafát volt az irodavezető. 25. Göjá volt a jegyző, Cádók és Abjátár voltak a főpapok. 26. A jáiri Irá is pap volt, de a Dávidé.

XXI.

1. Dávid idejében egyszer három évig tartó, évről-évre megismétlődő éhség tört ki. Mikor Dávid Jahve színét kereste, Jahve ezt felelte: Saulon és házán vérbűn van amiatt, hogy megölette a gibeonitákat. 2. Erre a király hívatta a gibeonitákat és beszélt velük, a gibeoniak ugyanis nem Izrael fiai közül valók voltak, hanem az amoriak maradékai, s Izrael fiai esküvel kötelezték el magukat nekik. Saul azonban az Izrael és Júda fiaiért való hamis buzgalmában kiirtani igyekezett őket. 3. Mit tegyek értetek? – kérdezte

Dávid a gibeonitákat – Mivel szerezzek engesztelést, hogy Jahve örökségét ismét áldjátok? 4. A gibeoniak ezt felelték neki: Arany, ezüst kérdése nem forog fenn számunkra Saul házával szemben, de megölni sincs jogunk senkit Izraelben! – Amit mondotok, megteszem nektek- felelte Dávid. 5. Erre a gibeoniak így szóltak a királyhoz: Annak a férfiúnak, aki végzett velünk, s aki eltökélte, hogy kiirtassunk, hogy ne legyen megállásunk Izrael területén. 6. Annak fiai közül, hét férfi adassék nekünk, hogy őket Saulnak, Jahve választottjának Sibeájában Jahve számára felakasszuk. Odaadom nektek – felelte a király. 7. A király azonban megkímélte Saul fiának, Jonátánnak fiát, Méfibósetet azért az esküvéért, amely köztük volt, tudniillik Dávid és Saul fia, Jonátán között. 8. De elfogatta a király Ajjá leányának, Ricpának két fiát, kiket ez Saulnak szült, Horménit és Téfibósetet, továbbá Saul leánya Mikál testvérének öt fiát, akiket az a Möcholáti Berzilliai fiának Adriélnak szült. 9. Odaadta a gibeoniak kezébe, azok megfölakasztották őket Jahve előtt a hegyen, úgyhogy mind a heten együtt hullottak el. Az aratás idejében ölettek meg, az árpaaratás első napjaiban. 10. Ajjá leánya, Ricpa erre fogta gyászruháját, s kiterítette azt magának a sziklára az aratás kezdetétől addig, amíg csak eső nem hullott azokra az égből, s nem engedte, hogy ég madara rájuk szálljon nappal, s a mező vadja megközelítse őket éjjel. 11. Mikor Dávidnak megjelentették azt, amit Saul ágyasa, Ajjá leánya, Ricpa cselekedett. 12. Dávid útra kelt, s elhozta Saulnak tetemeit és fiának, Jonatánnak tetemeit a gileádi Jábes polgáraitól, melyeket azok Bét-Seán piacáról elloptak, ahová a filiszteusok azon a napon kifüggesztették őket, amelyen a filiszteusok Saul Gilboánál megverték. 13. Amikor felhozta Saul tetemeit és fiának, Jonatánnak tetemeit, összeszedték a felakasztottak tetemeit is. 14. Aztán Saulnak és fiának, Jonatánnak tetemeit eltemették Benjámin földén, Gélában, Saul atyjának, Kisnek sírboltjában. Mikor mindazt elvégezték, amit a király parancsolt, Isten ezek után meghallgatta a földért küldött imádságot. 15. Egyszer újra kitört a filiszteusok harca Izrael ellen. Mikor Dávid szolgálóival együtt aláment és harcba szállt a filiszteusok ellen, elfáradt. 16. A nóbbeli Jisbi, ki Ráfá magzatai közül való volt, s kinek lándzsája háromszáz siklust nyomott bronz-siklusban, s ki új fegyverzettel volt felövezve, arról beszélt, hogy levágja Dávidot. 17. De segítségére ment Abisai, a Cerujja fia, és leütötte a filiszteust, megölve őt. Ekkor Dávid emberei esküt tettek neki: Többet nem vonulsz ki velünk háborúba és nem oltod el Izrael mécsesét! 18. Ezek után történt, hogy újra háború támadt a filiszteusokkal. Ez alkalommal a chusáti Szibbökaj levágta Szafot, ki a Ráfá magzatai közül való volt. 19. Aztán újra háború támadt Góbban a filiszteusokkal, s a betlehemi Jaaré-Orgim fia, Elchanán levágta a gáti (gitti Goljátot, kinek dárdanyele hasonló volt a szövők zugolyfájához. 20. Majd Gátban támadt háború, ott volt egy óriás termetű ember, kinek hat-hat kezujja és lábujja volt, összesen huszonnégy. Ez is Ráfától született. 21. Mikor az Izraelt szidta, Jonatán, Dávid testvérének, Simainak fia vágta le. 22. Ezek négyen születtek a gáti Ráfától, s Dávidnak és szolgálóinak keze ejtette el őket.

XXII.

1. Dávid Jahvének a következő ének szavait mondotta el, amikor Jahve őt összes ellenségei markából és Saul markából megszabadította. 2. Jahve, én kőszálam, én erősségem, én szabadítóm! 3. Isten kősziklám, benne rejtezkedem, pajzsom, szabadulásomnak szarva, menedékem, és szabadítóm: erőszakosságból Te szabadítasz meg. 4. Hadd hívjam őt, aki magasztalándó, Jahvét. Így szabadulok meg ellenségeimtől, mert halál hullámai vettek körül engem, Beliál árjai törtek rám. 6. Seol kötelei fogtak körül, halálos kelepccék állottak elém. 7. Szorultságomban Jahvéhoz kiáltottam, Istent hívtam, s ő templomából meghallotta szómat, segélykiáltásom behatolt fülébe. 8. Ekkor megrázkódott, megingott a föld, az égnek alapjai reszkettek, megrázkódtak, hogy haragra gyulladt. 9. Orrából füst szállott föl, a szájából jövő tűz emésztett, izzó szenek égetve szálltak ki belőle. 10. Lehajlította az eget és leszállott. Sötétség volt lába alatt. 11. Kerubra ült és úgy repült, szélnek szárnyán lett láthatóvá. 12. Sötétségbe burkolózott, mint egy kunyhóba, sötét vize, fűtös felhőkbe. 13. Az előtte jövő fényben izzó kövek égtek. 14. Jahve mennydörgött az égből, a Magasságos kieresztette hangját. 15. Kilőtte nyilait és szétszórta őket, villámain, összebonyolítva őket. 16. Ekkor előtűntek a tengerfenékek, feltárultak a kerektség alapjai, ahogy Jahve rájuk kiáltott, ahogy haragjának szele rájuk lehelt. 17. Lenyúlt a magasból, s megragadott engem, s kihúzott a sok vizekből. 18. Megmentett erős ellenségemtől, gyűlölőimtől, hisz azok erősebbek voltak nálam. 19. Nekem estek szerencsétlenségem napján, de Jahve lett támaszommá. 20. Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködött bennem. 21. Igazságosságomat viszonzta Jahve, kezem tisztaságát fizette vissza. 22. mert Jahve útjait megőriztem, Istenemtől el nem vetemültem. 23. Hisz előttem van minden ítélete, s törvényeitől el nem távolodtam. 24. Tökéletes voltam hozzá, s őrizkedtem bűnömből. 25. Így hát igazságosságomhoz képest fizetett nekem, aszerint, ahogy tisztaságomat látta. 26. A kegyessel kegyesen bánsz, a tökéletes hőshöz tökéletes vagy. 27. A tisztával tisztán cselekszel, a fonáknak neki támadsz. 28. Megszabadítod a nyomorult népet, szemed a fennhéjázókon van, hogy aláhozd őket. 29. Hisz te vagy Jahve, az én szövétnekem, Jahve világítja meg sötétségemet. 30. Hisz Veled seregnék neki futok, Istenemmel falon átugrom. 31. Istennek útja tökéletes, Jahve szava megtisztult, pajzsa Ő mindazoknak, akik Benne elrejtőznek. 32. Hát hiszen van-e még Isten Jahvén kívül? Ki még a szikla, Istenünkön kívül? 33. A hatalmas Isten az én erős bátyám, utamat egészen elsimítja. 34. Lábamat a szarvasokéval egyenlővé teszi, fölállít magaslataimra. 35. Kezemet harcra tanítja, úgyhogy karom ércíjat feszít meg. 36. Szabadításodnak pajzsát adtad nékem, leereszkedésed naggyá tett engem. 37. Tág tért adsz lépésem alá, úgyhogy bokám nem inog. 38. Üldözőbe veszem ellenségeimet, s megsemmisítem őket. Vissza nem térek, míg ki nem írtom őket. 39. Kiírtom őket, szétzúzom őket, hogy föl nem élnek. Lábam alá fognak hullani. 40. Te erővel övezel föl a harcra, alám, térdükre kényszerítet az ellenem fölkelőket. 41.

Megadod, hogy ellenségeim hátat fordítsanak nekem, gyűlölőim is, és én elnémítom őket. 42. Körültekintenek és nincsen szabadító, Jahvéra néznek, és nem felel nekik. 43. Szétmorzsolom őket, mint a föld pora, felórlom őket, mint az utcák szennye, aztán megtaposom őket. 44. Népem viszályaiból kimenekítesz, megőrzöl, hogy nemzetek feje legyek, oly nép fog szolgálni, melyet nem ismertem. 45. Az idegenek fiai hízelegnek nekem, ahogy fülök hall valamit, engedelmességet mutatnak. 46. Az idegenek fiai elsenyvednek, és reszketve jönnek elő váraikból. 47. Él Jahve! Áldott legyen az én kősziklám! Magasztaltassék föl szabadulásom sziklájának Istene. 48. Ő a hatalmas Isten, ad nekem lehetőséget a megtorlásra. Ő hoz le népeket alá. 49. Ő hoz ki ellenségeim közül. Föléjük emeltél azoknak, akik fölkeltek ellenem, az erőszakos emberektől megmentettél engem. 50. Ezért magasztalni foglak a nemzetek közt, oh, Jahve, s nevednek muzsikálok. 51. Neked, ki királyának nagy szabadítást szerez, ki felkentjének kegyelmet munkál, Dávidnak, s az ő magvának örökre!

XXIII.

1. Dávid utolsó szavai ezek: így szólt Isai fia, Dávid, így szólt a magasba törő hős, Jákób Istenének felkentje, Izrael dalainak kedvence. 2. Jahve Szelleme szólott bennem, igéje van nyelvemen. 3. Istenem mondta nekem, Izrael Kősziklája beszélte, ki igazságosan kormányoz az emberben, ki Isten félelme által kormányoz. 4. Ki olyan, mint a reggel fénye, mikor fölkel a nap felhőtlen reggelen, mikor a fény az eső kizöldíti a földet. 5. Hát nem ily viszonyban van az én házam Istennel? Hát nem rendelt nekem örök szövetséget? Jól elrendeztetet, biztosítottat? Hát mindazt, ami szabadításomra van, ami tetszik, nem fogja kisarjasztani? 6. De vannak belial fiak, kik olyanok, mint a tüske, mindannyian, melyekhez nem lehet nyúlni kézzel. 7. Ha valaki hozzájuk nyúl felfegyverzi magát vassal, dárdanyéllal, hogy letelepedhessünk, egészen meg kell égetnünk tűzzel! 8. Következnek a Dávid hőseinek nevei: Joseb Bassebet, a tachkömoni, ama háromnak a feje. 8. Egy alkalommal háromszáz elesett fölött lengette lándzsáját. 9. Utána Eleázár következik, a Dodi fia, az acchochita, a három vitéz között volt Dáviddal, mikor szidták a filiszteusokat, akik ott harcra gyűltek össze. 10. Amikor az izraeliek visszavonultak, ez fölkel és addig verte a filiszteusokat, amíg keze el nem zsibbadt, s a kardhoz nem tapadt. Jahve nagy szabadítást szerzett azon a napon, s a nép csak zsákmányolásra tért vissza mögéje. 11. Utána jön Ágé fia, Sammá, a harári. A filiszteusok Lechibe gyűltek össze. Ott volt egy darab lencseföld, a nép elmenekült a filiszteusok elől. 12. Ő odaállott a lencseföld közepére megmentette azt a filiszteusoktól, és megverte azokat. Jahve ekkor nagy szabadítást szerzett. 13. Ama harminc fő közül három lement aratás idején Dávidhoz az Adullám barlangjába, mialatt a filiszteusok csapata Refaim sikságán táborozott. 14. Dávid ugyanakkor a sziklaerődben volt, míg a filiszteusok őrsége Betlehembben tartózkodott. 15. Dávidban nagy szomjúság támadt és így szólt: Ki hozna nekem vizet a betlehemi vízveremből, amely a városkapunál van? 16. Ekkor az a három vitéz átvágta magát a filiszteusok

táborán, vizet merítettek a betlehemi vízveremből, amely a kapunál van és elvitték Dávidhoz. De ő nem akart inni belőle, hanem italáldozatul kiöntötte Jahvénak, ezekkel a szavakkal. 17. Jahve tartson engem attól távol, hogy ezt megtegyem! Nem azoknak az embereknek vére-e ez a víz, akik életük (lelkük) árán mentek el. S nem akart belőle inni. Ezt tette az a három vitéz! 18. Abisai, Joáb testvére és Cerujja fia volt a feje annak a harmincnak, ő lengette lándzsáját háromszáz elesett fölött, s neki neve volt a harminc között is. 19. A három között ő volt a legtekintélyesebb, egyúttal a fejedelmük is volt, de a hármat nem érte föl. 20. Jöhojádá fia, Senája erős férfi volt, tettekben nagy, Kabeöelből való. Ő vágta le a moábi Ariél két fiát. Ő vágott le egy havazás alkalmával a vízveremben egy oroszlánt. 21. Ő vágott le egy hatalmas termetű egyiptomi embert, kinek egy lándzsa volt a kezében, pedig csak egy bottal ment rá. Kitépte az egyiptomi kezéből a lándzsát és saját lándzsájával ölte meg őt. 22. Ezeket cselekedte Jöhojádá fia, Benája, ki híres volt a három (harminc) vitéz között. 23. Tekintélyes volt a harminc között, de nem ért fel a hárommal. Dávid tanácsára (testőrsége fölé) helyezte őt. 24. Aszánhél a Joáb testvére a harminc között volt. Hasonlóképpen a betlehemi Dódi fia, Elchánán. 25. Úgy szintén a charodi Samma. 26. A palti Chélec a tekoai Ikkes fia, Irá. 27. Az anatóti Abiézer, a chusai Abonnáj. 28. Az achochi Calmon, a netofáti Macharai. 29. A netofáti Basná fia, Chéleg, Ribbaj fia, Ittai a Benjámin fiainak Gebájából való. 30. A pireatoni Benájáhu, a Nahalé-Gáasból való Hiddaj. 31. Az abbáti Abi-Aibon, a banchumi Azmávet. 32. A saalboni Aljachbá, Jáson fia, Jonatán. 33. A charódi Samma, az arári Sár fia, Achiám. 34. Maakáti fiának, Achásbajnak fia, Elifélet, a giloni Achitofelnek fia Eliám. 35. A karmeli Checraj, az arbii Paaraj. 36. A Cobából való Nátán fia, Jugal, a gádi Báni. 37. Az ammoni Cedek, a böéroti Nacharaj, Cerujja fiának, Joábnak fegyverhordozója. 38. A jitti Irá, a jitri Cáréb. 39. A chitti Urijja –összesen harmincheten.

XXIV.

1. Jahve haragja újra fölgyulladt Izrael ellen, úgyhogy Dávidot ellenük csábította ezzel: Eredj, számold meg Izraelt és Judát. 2. Azt mondta tehát Dávid Joábnak, a haderő legfőbb parancsnokának: Dántól Beérsebáig járd be Izrael összes törzseit, tartsatok szemlét, hadd tudjam a nép számát! 3. Joáb azonban így szólt a királyhoz: Bár tenne Istened, Jahve a néphez, akárhányan vannak is, százszor annyit hozzá, s hadd lássa meg uramnak, a királynak szeme meg azt! De miért akarja uram a Király ezt a dolgot? 4. De a Király szava erősebb volt, mint Joábé, s a seregparancsnokoké, úgyhogy Joábnak és a seregparancsnokonak el kellett menniük a Király színe előtt, hogy megszámolják a népet, tudniillik Izraelt. 5. Átkeltek a Jordánon, s tábort ütöttek Aroérnál, attól a várostól jobbra, amely Gád folyamvölgyében van, s úgy mentek Jaézer felé. 6. Eljutottak Gileádba, majd Chodsi alföldjére. 7. Aztán elérték Tiros erődjét, s a chittiek és kanaániak összes városait, majd elmentek Júda délvidékére, Bersebába. 8. Miután az egész országot bejárták, kilenc hónap és húsz nap eltelte után Jeruzsálembé érkeztek. 9. Itt Joáb bejelentette a Királynak a népszámlálás eredményét: Izrael nyolcszázezer fegyverképes, kardot rántó embert tett ki, Júda ötszázezer embert. 10.

De Dávidot megverte a lelkiismerete, miután megszámlolta a népet. Ekkor Dávid így szólt Jahvéhoz: Nagyot vétettem, hogy ezt cselekedtem! Most hát, oh, Jahve, tekints túl szolgáltnak vétken, mert igen nagy ostobaságot követtem el (bolondságot)! 11. Mikor Dávid reggel fölkel, közben ugyanis Jahve szava szólott Dávid látnokához, Gád prófétához: 12. Eredj! Mondd meg Dávidnak: Így szól Jahve: Három csapást tűzök elébed, válassz magadnak közülük egyet, s azt teszem veled. 13. Gád bement Dávidhoz és jelentette neki: hét esztendei éhség jöjjön-e országodra, vagy három hónapos futás ellenséged előtt, ki üldözni fog, vagy legyen három napig dögvész országodban? Vedd tudomásul ezt most és láss utána, mi szót vigyek annak, aki elküldött engem! 14. Nagy szorongatásban vagyok – felelte Dávid Gádnak - Hadd essünk mégis Jahve kezébe, mert nagy az Ő irgalmassága! Ne essem ember kezébe! 15. Jahve ekkor dögvészt rendelt Izraelre reggeltől az összejövétel idejéig. S meghalt a népből Dántól Bersebáig hatvanezer ember. 16. Mikor az angyal kezét Jeruzsálemre nyújtotta ki, hogy azt elpusztítsa, Jahve azonban megbánta a bajt, s így szólt az öldöklő angyalhoz, kinek sok népet kellett volna elpusztítania: most bocsásd le a kezedet! Jahve angyala éppen a jebuszi Urnán szérúje mellett volt. 17. Amikor Dávid meglátta az angyalt, aki a népet verte, így szólt Jahvéhoz: lám én vétkeztem, én követtem el a fonákságot! De mit tett ez a nyáj? Súlyosodjék kezed rám és atyám házára! 18. Azon a napon Gád bement Dávihoz és ezt mondta neki: Eredj föl, és építs Jahvénak oltárt a jebuszi Ornán szérújén. 19. Dávid föl is ment Gád szava szerint úgy, ahogy Jahve parancsolta. 20. Ahogy Ornán szeme odairányzódott, s meglátta a királyt és szolgálait, kik éppen hozzá tartottak, eljűk ment és a földre, arcra borult a Király előtt. 21. Miért jó uram, a Király szolgájához? – kérdezte Ornán. A Király így felelt: hogy megvásároljam tőle ezt a szérút, hogy oltárt építsek rajta Jahvénak, hogy elzárjam a néptől a csapást. 22. Ornán ezt felelte Dávidnak: Vegye el uram, a Király és vigye föl áldozatul, amit jónak lát szeme! Nézd csak, a marha jó lesz áldozatul, és a cséplő szán, s a marhák szerszámai tüzelő fának! 23. Mindezt odaadja Ornán, a Király szolgája, a királynak. Majd újra szólt Ornán a királyhoz: Istened, Jahve találja gyönyörűségét benned! 24. A Király azonban így szólt Ornánhoz: Ne így legyen. Okvetlenül megvásárolom áron tőled, és nem ingyen áldozatot viszek föl Jahvénak. Megvásárolta hát Dávid a szérút és a marhát ötven ezüst siklusért. 25. Mikor aztán Dávid oltárt épített és égő, s békeáldozatokat vitt föl, Jahve meghallgatta az ország imádságát és elzárta a csapást Izraeltől.